Benito, de jonge zwerver

C.J. Kieviet

bron
C.J. Kieviet, *Benito, de jonge zwerver*. Met illustraties van P. van der Hem. Paul C. Kaiser Biskwie-, Koek- en Beschuitfabrieken, Rotterdam 1930

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kiev001beni03_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

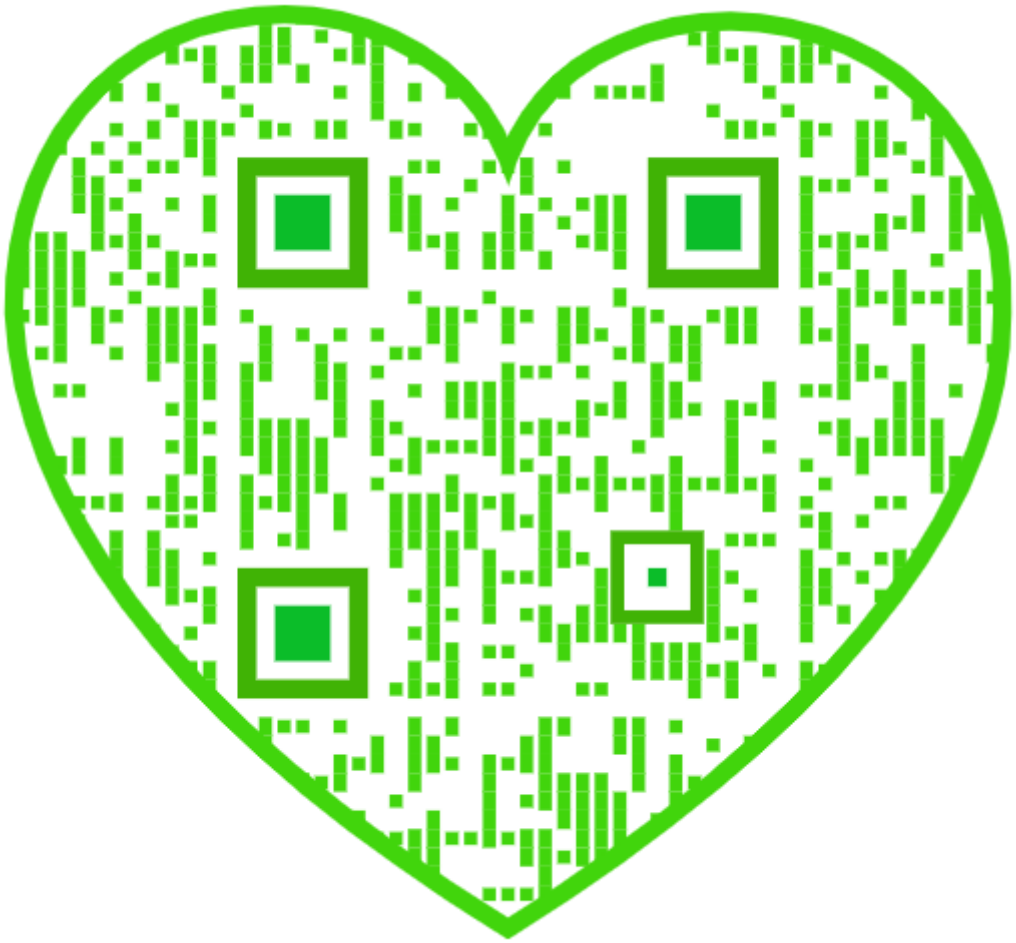

Voorwoord

Het boek, dat wij U hierbij aanbieden, is een populair boek voor onze jongens en meisjes.

Een boek, waarvan wij aannemen, dat het ook door ouderen met genoegen zal worden gezien en gelezen.

Een boek - en dat is, naar wij hopen, het aantrekkelijke van deze uitgave - dat, niettegenstaande den on-Hollandschen naam van den hoofdpersoon, toch wil zijn een echt Hollandsch boek voor de jeugd.

Een boek, dat de eigenaardigheid en het schoon van de Hollandsche stad en van het typisch Hollandsche landschap, gepaard aan den dikwijls avontuurlijken geest van den Hollandschen jongen, in prent en schrift uitbeelden wil, zoodat de lezeressen en lezers door beiden worden geboeid.

De naam van den schrijver, de heer C. JOH. KIEVIET, zij voldoende waarborg voor den inhoud.

De platen en plaatjes, ontworpen door den heer P. VAN DER HEM, leggen getuigenis af van diens buitengewone gaven om uit te beelden.

MORTELMANS' DRUKKERIJ te 's-Gravenhage verzorgde de uitgave, op advies van den heer MACHIEL WILMINK te Rotterdam.

Uit de keuze onzer medewerkers, welken wij hier gaarne onzen dank betuigen, moge blijken, dat wij getracht hebben iets moois en iets goeds te brengen.

Vinde dan ook dit boek bij jong en oud een goed onthaal, mede door het getrouw verzamelen en inplakken van de talrijke mooie platen en plaatjes, die den tekst verluchten.

De Directie van

N.V. PAUL C. KAISER,

Biskwie-, Koek- en Beschuitfabrieken.

Rotterdam, September 1930.

IV

Benito, de jonge zwerver

Eerste hoofdstuk

Alleen op de wereld.

‘We krijgen onweer, Oom’

HE T w a s e e n s c h i t t e r e n d mooie zomerdag geweest en de zon was p r a c h t i g o n d e r gegaan, als het ware weggezonken in een bed van purperroode rozen. Maar daarna was er verandering gekomen. Overal aan den horizon begonnen zich wolkjes te v e r t o o n e n v a n de grilligste vormen, waaruit onophoudelijk lichtstralen opschoten als een vuurwerk op grooten afstand.

Op het dorpje Schipluiden in Delfland ademde alles rust en stilte. Het werk was afgeloopen, de boeren waren van het land teruggekeerd en sloten de schuren. Zij deden het zorgvuldiger dan gewoonlijk, want de twee volgende dagen zou het Koninginnefeest zijn op het dorp, en zij waren er niet op gesteld, dat het rondzwervende kermisvolk zich in hun stallen of schuren een onderdak zou verschaffen. Immers,

De man zette zijn koffer op den berm van den weg en liep een boerenerf op

dat volkje was niet te vertrouwen, daar scholen te veel dieven en andere deugnieten onder.

De grillige wolken verhieven zich hoog boven den horizon en de lichtstralen werden grooter en feller. De duisternis nam hand over hand toe en er begonnen dikke regendroppels te vallen, die zwaar op het looverdak van de boomen en planten neerploften. Maar het bleef bladstil. ‘We krijgen onweer, Oom,’ zei de jongen tot den man, die naast hem liep en een zwaren koffer torste. Het zweet parelde hem op zijn gelaat. ‘Wordje moê, Oom? Wil ik ook een handvat nemen? Toe, laten we hem samen dragen.’

‘Neen, Benito, dat kan ik alleen wel af, en dat eene oor zit er maar half aan vast, het zou losgaan, vrees ik, als het de helft van de vracht te dragen kreeg. De koffer wordt oud, jongen, - Ja, ik vrees, dat het zwaar weer wordt. Konden we maar hier of daar een gastvrijen stal vinden met wat lekker, frisch hooi. Maar de boeren hebben het niet op ons soort menschen begrepen, jongen. Ze zien ons liever gaan dan komen.’

‘Er zal toch op dit dorp wel hier of daar een herberg te vinden zijn, waar we slapen kunnen?’

De man gaf geen antwoord, en de jongen herhaalde zijn vraag niet. Hij begreep wel, waar de schoen wrong. Zijn oom was natuurlijk weer platzak en kon geen logies voor hen beiden betalen. De man had de treurige gewoonte, alles wat hij verdiende nog sneller uit te geven dan hij het verkregen had, want hij kon geen herberg passeeren, zonder er eerst de noodige verteringen te hebben

gemaakt en hij gebruikte veel meer drank, dan goed voor hem was. Zoodoende waren zij altijd even arm, waarvan de versleten hoeken en de gerafelde handvatten van den koffer het duidelijkste getuigenis aflegden. Overigens was de man de goedhartigheid zelf en hij hield buitengewoon veel van zijn jongen kameraad, met wien hij nu al langer dan vier jaren langs 's Heeren wegen zwierf en zijn brood verdiende, door op kermissen en andere dergelijke feestelijkheden als goochelaar en boeienkoning op te treden. Benito, zijn metgezel, was het eenige schepsel op de wereld, aan wien hij zich gehecht had en hij had hem meer lief dan zichzelven.

''t Wordt zwaar weer, Benito,' zei hij na een poos, 'en t begint hard te regenen.'

'Ja, en wat wordt het donker, Oom. Overal zijn de lichten al opgestoken, en je ziet niemand meer buiten. Hoor het eens rommelen, - hè, wat een felle straal!'

... verscheen de boer met een brandende lantaren op den drempel

De man zette zijn koffer op den berm van den weg en liep een boerenerf op.

'Wacht even,' zei hij. 'Ik zal eens gaan kijken, of er nergens een gaatje te vinden is, waar wij door kunnen kruipen. Wij moeten toch hier of daar den nacht doorbrengen.'

De wind begon zich te verheffen en 't werd pikdonker. Geen sterretje was meer te zien en zwarte wolken joegen langs het zwerk. Felle bliksemstralen braken zich zigzagvormige spleten door de duisternis en zetten alles voor een kort oogenblik, niet langer dan een deel van een seconde, in blauwen gloed, als van Bengaalsch vuur.

De twee knechts, een paar pootige jongens, verschenen achter den boer

Benito was maar dun gekleed. Over een versleten hemd droeg hij slechts een blauwen over-all, met om het middel een versleten leeren riem. Hij voelde het hemelwater doordringen tot op zijn huid.

Opeens hoorde hij het zware gebas van een waakhond en het rammelen van den ketting, waarmede het dier aan zijn hok was vastgelegd.

‘Mis oom,’ mompelde hij. - ‘Mis, oompje, de hond heeft je in de gaten.’

Bijna op hetzelfde oogenblik werd een kleine staldeur geopend en verscheen de boer met een brandende lantaren op den drempel. Hij hief de lantaren omhoog, om de omgeving beter te kunnen verkennen en riep met luider stem, zoodat Benito hem gemakkelijk kon verstaan:

‘Wie daar?’

‘Goed volk,’ klonk het antwoord, en Benito zag, hoe zijn Oom naar den boer toe liep en onder den lichtkring van de lantaren verscheen. Haastig liep hij ook het erf op en voegde zich bij de beide mannen. De boer keek hem wantrouwig aan en zag er verre van toeschietelijk en gastvrij uit.

‘Wat moeten jullie hier?’ vroeg hij. En zich omkeerende riep hij naar binnen.

‘Kees en Jaap, komen jullie even hier!’

Blijkbaar vertrouwde hij de zaak niet en liet hij hulptroepen, in de gedaante van zijn beide knechts, aanrukken, om zoo noodig ook een handje uit de mouw te kunnen steken.

‘We zoeken een nachtverblijf, baas,’ zei de oudste zwerver,

‘mogen we niet in je stal slapen? Met wat hooi zijn we dubbel en dwars tevreden.’

De twee knechts, een paar pootige jongens, verschenen achter den boer en staarden hen nieuwsgierig aan.

‘Neen,’ zei de boer. ‘Ik denk er niet over. 'k Geef nooit aan landloopers verlof om hier te overnachten.’

‘Maar 't wordt noodweer, baas,’ hield de man aan. ‘Wij kunnen toch den nacht niet onder den blooten hemel doorbrengen! Hoor de storm eens loeien.’

‘Neen, ik doe het niet, - in geen geval,’ herhaalde de boer.

‘En we zijn geen landloopers,’ viel Benito in. ‘Wij verdienen op een eerlijke manier ons brood.’

‘Nou, geen landloopers dan, maar op alle manier ben je toch kermisvolk en ik moet niks van je hebben. En als je niet gauw ophoepelt, maak ik den hond los, en dan komen de gevolgen voor je eigen rekening. Ik verzeker je, dat hij niet pluis is.’

Albertini, zoo werd de man genoemd, en Benito verlieten het erf en liepen moedeloos verder. 't Was thans zwaar weer geworden. Felle lichtstralen schoten langs het zwerk en knetterende donderslagen brachten verschrikking over alle bewoners van het kleine dorp en ver in den omtrek. De regen viel bij stroomen neder. De storm gierde.

Als de deur nu maar niet op slot zit, jongen

Na enkele minuten kwamen zij langs een heerenhuisje, met een grooten tuin er omheen. De luiken waren gesloten en alles was in duisternis gehuld. Geen lichtstraaltje vond ook maar een kiertje, om naar buiten te glippen. Maar bij een

Trek je over-all uit, jongen, en hang hem over een stoel

fellen bliksemstraal ontdekte Oom Albertini aan het einde van de oprijlaan een tuinhuisje, waarin zich op dit oogenblik hoogstwaarschijnlijk wel niemand zou bevinden.

‘Ha, Benito, daar zie ik uitkomst,’ zei hij. ‘Ga meê.’

Samen liepen zij het laantje op en spoedig bereikten zij het huisje, waar zij zich, naar zij hoopten, zouden kunnen bergen. Als de deur nu maar niet op slot zit, jongen. - Neen, we boffen. Kom binnen, hier hebben we het fijnste onderdak, dat we maar verlangen kunnen. In 'n herberg krijg je 't niet beter. Doe de deur achter je dicht, Ben, - nou, wat zeg je ervan? Is 't niet fijn?’

‘Of we de honderdduizend getrokken hadden, Oom, - en kussens voor het grijpen; op elken stoel ligt er een. Bah, wat ben ik nat.’ ‘Trek je over-all uit, jongen, en hang hem over een stoel, dan is hij morgen weer droog. 't Is hier warm, hè?’

‘Ja, lekker warm. Ik ben moê en ga dadelijk slapen. Heb je nog een stuk brood voor me, Oom?’

Er kwam geen antwoord. De man schaamde zich om neen te zeggen. Als het niet zoo donker geweest was, had de jongen kunnen zien, hoe hij de wenkbrauwen samentrok en zijn gelaat zich pijnlijk verwrong. Er stond spijt en berouw op te lezen. Ach, had hij zijn geld dien dag maar niet zorgeloos verteerd, uitgegeven voor dien vervloekten drank, die zijn leven verwoestte en oorzaak was, dat hij nu zelfs geen stuk brood over had, om den honger te stillen van den eenige, dien hij liefhad op de wereld. Ha, - hij kneep zijn vuisten samen tot zijn knokkels er wit van werden en opeens

rijpte er in zijn ziel een plan, dat hem al sedert lang telkens opnieuw besloop en hem hoe langer hoe minder met rust liet. Neen, hij had den jongen te lief, om zijn ongeluk te willen. Als hij langer bij hem bleef, zou zijn ellendig voorbeeld hem ten slotte medesleepen en in het verderf storten. En dat mocht niet, - neen, dat wilde hij niet. Zijn besluit was genomen, - hij zou, hoe zwaar het hem ook viel, hem verlaten voor altijd. Benito was thans dertien jaar oud en een pientere jongen, hij zou zich wel door het leven met al zijn moeilijkheden heenslaan. Ja, zijn besluit stond thans vast. ‘'t Hoeft niet, Oompje,’ zei Benito. ‘Eigenlijk heb ik ook geen honger, en morgenochtend kunnen we versch brood krijgen, - dat is veel lekkerder. Hoor het eens verschrikkelijk onweeren.’

‘Ja, 't is zwaar weer. De stralen zijn niet van de lucht. Kom, laat ik je helpen. Kijk, hier heb ik heerlijke kussens, een voor onder je hoofd en de andere om op te liggen. Hu, - wat een straal.’ ‘En wat klettert de regen op het platte dak.’

Hier zijn nog een paar kussens

Zijn hand, en die leek wel te beven, gleed hem liefkoozend over het hoofd

‘Maar wij hebben er geen last van, Benito. Ga nu maar lekker slapen, jongen. Hier zijn nog een paar kussens. Hoor eens, wat een knetterende slag. Als daar geen brand van komt, nou, - dan zou het me verwonderen. Lig je zoo lekker, mijn jongen?’

‘Ja, Oompje, heerlijk. - Neen, niet meer kussens. Jij moet toch ook slapen...’

‘Geen nood, jong, kussens genoeg,’ was het antwoord van den man, terwijl hij het laatste onder de knieën van zijn jongen kameraad schoof. ‘Zie zoo, wees nu maar niet bang en doe je oogen lekker dicht. Nacht Ben. - nacht mijn beste Ben!’ De stem van den man klonk teeder en zacht. Benito verwonderde er zich over, want, o zeker, hij wist wel, dat Oom Albertini veel van hem hield en als hij er het geld voor had, goed voor hem zorgde, maar met teederheid, zooals nu, overlaadde hij hem niet. Wat was dat? Zijn hand, en die leek wel te beven, gleed hem liefkoozend over het hoofd en plotseling voelde hij, hoe hem een kus op den mond werd gedrukt. ‘Wel te rusten, jongen,’ klonk het zacht, ‘en vergeef me, dat ik geen stuk brood voor je heb. Dag Ben!’

Benito, die inderdaad erg moê was, sliep al half, maar die zachte streeling over zijn hoofd en die kus op zijn mond waren hem zoo vreemd, dat hij er weer geheel wakker van werd en zich half oprichtte.

‘Wat doe je, Oom?’ vroeg hij verbaasd. - ‘O, geen brood voor me? Dat is niets, Oom, ik heb je immers al gezegd, dat ik geen honger heb. Nacht, Oom, lig je ook al?’

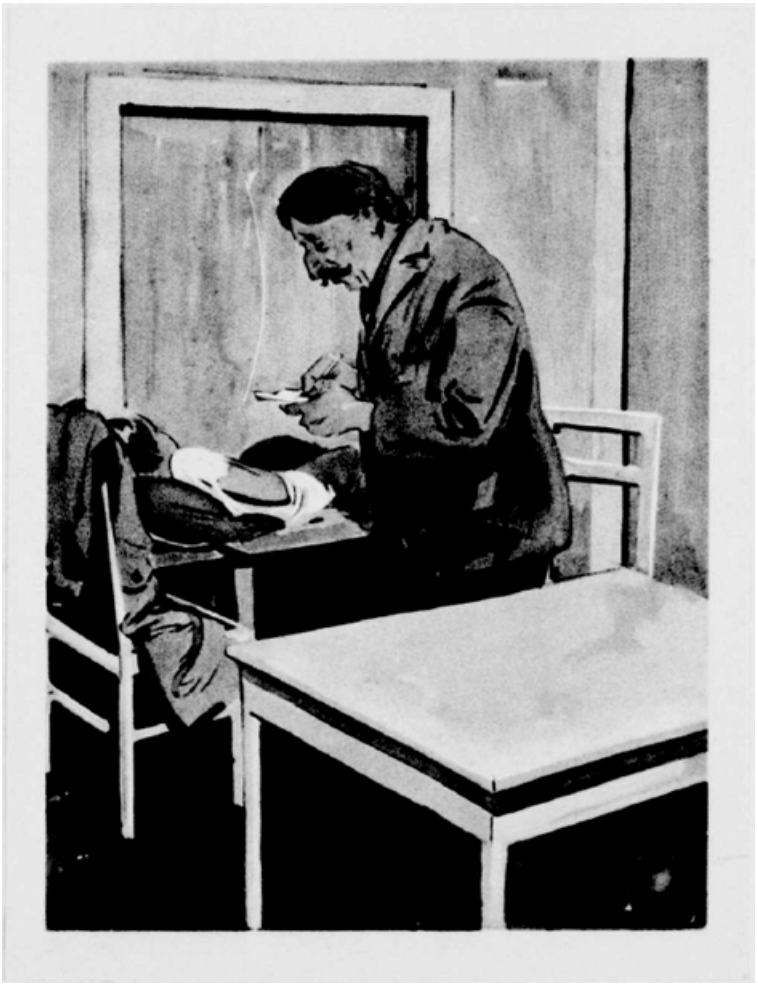

Hij stond op, scheurde een blad uit zijn beduimeld zakboekje

Welbehaaglijk strekte hij zijn ledematen nog eens uit

‘Ja Ben, stil nou, jongen, laten we gaan slapen. Wel te rusten.’ ‘Nacht, Oompje!’

Twee minuten later sliep de jongen als een marmot. De zwaarste donderslag kon hem al evenmin doen ontwaken als het felste licht, zelfs al zette het 't tuinhuisje in een laaienden gloed.

Niet alzoo echter de man. Die lag voorover op den grond, met het hoofd op zijn armen, en twee tranen vulden zijn oogen, maar hij veegde ze haastig weg, als schaamde hij zich er over. Hij hoorde het woeden van de elementen en luisterde naar den knetterenden regen op het dak. Eindelijk sluimerde hij in, maar het werd geen diepe slaap, en vroeg in den morgen werd hij al weer wakker. Hij stond op, scheurde een blad uit zijn beduimeld zakboekje en schreef er met potlood op:

> ‘Beste kameraad, ik ga je verlaten, want als ik langer bij je bleef, vrees ik, dat je door mijn voorbeeld eenmaal worden zou, zooals ik ben, en dat mag niet, Benito, dat wil ik niet op mijn geweten hebben. Daarom verlaat ik je. Blijf braaf, mijn jongen, dan zal God je zegenen. Tracht niet mij te vinden, want al vond je me, dan zou ik toch weer verdwijnen. Dat moet nu eenmaal zoo, Ben, het kan niet anders, - maar het snijdt mij door de ziel. Ga met God, jongen. Ik blijf altijd, waar ik ook ben,
>
> je liefh. Oom ALBERTINI.’

Hij legde het velletje papier op de tafel, wierp nog een smartelijken blik op den jongen, die nog in een diepen slaap verzonken

lag, en verliet onhoorbaar het tuinhuisje, waarvan hij de deur zacht achter zich dicht trok.

Hij had zijn jongen medezwerver verlaten voor altijd.

De zon was toen nog niet boven de kim verrezen, maar zij stond reeds vrij hoog aan den hemel, toen eindelijk ook Benito ontwaakte. Wat had hij lekker geslapen en wat was hij heerlijk uitgerust.

Welbehaaglijk strekte hij zijn ledematen nog eens uit en hij geeuwde, dat het een aard had. Toen riep hij:

‘Word wakker, langslaper! Kijk de zon eens heerlijk schijnen, - word wakker!’

Maar hij kreeg geen antwoord.

‘Word wakker, Oom!’ riep hij, terwijl hij opstond, - ‘word wakker. 't Is tijd, als je niet wilt hebben dat ze ons hier snappen.’ Hij keek om zich heen en merkte tot zijn verbazing, dat hij alleen was. Van zijn Oom zag hij geen spoor.

Hij haalde uit zijn rugzak een bosje glinsterende haneveeren te voorschijn en stak dat op zijn alpina-mutsje

‘Hé, zou hij al zijn uitgegaan? En zonder mij te wekken? Maar dat kàn niet, dat doet hij nooit. Wat is dat vreemd! En zijn koffer is ook weg. Zou hij misschien al naar het dorp gegaan zijn, om zich een goed plaatsje op het feestterrein te veroveren? Maar dat zou wel voor den eersten keer wezen, want dat heeft hij nog nooit gedaan. 't Is vreemd, - erg vreemd. Ik zal me maar gauw aankleeden en naar het dorp gaan. Ha, mijn over-all heeft toevallig lekker in het zonnetje gehangen en is al weer kurkdroog. Zie zoo, nu mijn riem nog, - en mijn reiszak op mijn rug, en klaar ben ik. Hola, waar is mijn muts? Ha, daar

Toen las hij het nog eens en nog eens, tot hij in tranen uitbarstte

op dien stoel. Wacht, ik steek er mijn bosje veeren op, want het is feest en dan moet ik mooi zijn.'

Hij haalde uit zijn rugzak een bosje glinsterende haneveeren te voorschijn en stak dat op zijn alpina-mutsje, dat van buiten blauw was, maar van binnen ruiten had van wit en zwart. Toen legde hij de kussens, waarop hij geslapen had, weer netjes op de stoelen en wilde juist het huisje verlaten, toen zijn blik viel op een velletje papier, dat daar door zijn oom achtergelaten was.

Hij las het, - en verbleekte. Toen las hij het nog eens en nog eens, tot hij in tranen uitbarstte.

'Oom,' kreunde hij, - 'Oom, hoe kon je dat doen, - hoe kon je dat toch doen? O, ik hield toch zooveel van je, en jij immers van mij! Hoe kon je dat doen, Oompje, beste Oompje? Omdat je zooveel van me houdt, zeg je? Omdat je bang bent, dat ik door jouw voorbeeld anders worden zou, wat jij geworden bent? Maar je ééne gebrek uitgezonderd, verlang ik immers niets liever dan dat, want ben je dan niet een brave kerel, de beste man van de heele wereld! Ach Oompje, waarom heb je dat toch gedaan? Waarom ben je niet bij me gebleven? We waren immers zoo gelukkig samen, ook al leden we wel eens honger? O, Oompje, - Oompje, nu ben ik heelemaal alleen op de wereld, - heelemaal alleen!'

Eindelijk droogde Benito zijn tranen. Hij vouwde het briefje op en borg het in zijn rugzak. Toen opende hij de deur van het huisje en verliet met groote schreden den tuin, waar hij elk oogenblik overvallen en onaangenaam bejegend kon worden.

Gelukkig werd hij niet opgemerkt.

Met samengenepen lippen en in gedachten verdiept begaf hij zich naar het dorp, waar dien dag feest zou worden gevierd.

Maar Benito liep met loome schreden en zijn oogen stonden droevig. En toen hij het dorp naderde, vanwaar reeds de klanken van het feestgedruisch hem tegemoet kwamen, ontsnapte een droeve zucht aan zijn borst en prevelde hij zacht voor zich heen:

‘Alleen op de wereld, - alleen.’

Tweede hoofdstuk

Van een salto-mortale en een afgedwaalden ezel.

TOEN hij het eerste huis van het dorp bereikte, haalde hij uit zijn rugzak een kleine piccolofluit te voorschijn, een muziekinstrumentje, dat hij van zijn Oom cadeau gekregen had, toen deze op een kermis eens bijzonder goede dagen had gemaakt. Benito was zeer muzikaal aangelegd en voelde zich met het geschenk den koning te rijk. Al spoedig kon hij er alle bekende melodieën op fluiten, en door zijn veelvuldige oefening werd hij er in enkele weken een ware virtuoos op. En daar hij een uitstekend geheugen had, behoefde hii de mooie aria's en gedeelten van beroemde ouvertures, die hij bijna dagelijks

... terwijl hij de joligste liedjes blies, had hij soms moeite om de tranen terug te dringen

op de draaiorgels hoorde mishandelen, maar enkele keeren te beluisteren, om ze geheel uit het hoofd te kennen, en zoodoende kreeg hij een répertoire, dat de bewondering wekte van allen, die hem hoorden.

Met de wanhoop op het gelaat over het verdwijnen van zijn Oom begon hij zijn droeven tocht langs de huizen van het dorp en terwijl hij de joligste liedjes blies, had hij soms moeite om de tranen terug te dringen, die hem herhaaldelijk in de oogen opwelden. Al spoedig had hij geld genoeg bij elkaar om zich een stevig ontbijt te koopen, en dat deed hem goed, want een leege maag maakt een

droevig mensch nog rampzaliger dan hij al is. Hij voelde zich weer wat opgewekter en blies met veel meer animo. Eindelijk verscheen er midden in een mooie aria weer een glimlach om zijn mondhoeken en een vroolijke gloed in zijn oogen, want plotseling drong het tot hem door, dat het goed beschouwd toch slechts een scheiding zou kunnen zijn van korten tijd, want beiden waren zij immers kermisreizigers en kon het dus niet uitblijven, of zij zouden weer onverwachts tegenover elkander staan, wie weet, hoe spoedig al? En dan zou hij wel zorgen, dat Oompje hem dat koopje niet voor de tweede maal leverde. Dan zou hij aan hem vastkleven als een klit. Ha ja, die gedachte maakte hem weer vroolijk en hij blies weer zoo lustig als ooit, en waar hij zich ook bevond, overal zag hij zich omringd door een drom van feestelingen, die met open mond naar zijn muziek stonden te luisteren. En telkens weer nam hij zich zijn mutsje van het hoofd en liep tusschen hen rond, om hun goede

En telkens weer nam hij zich zijn mutsje van het hoofd en liep tusschen hen rond

‘Jij speelt goed, jog,’ zei de eene, terwijl hij een stuivertje in zijn muts wierp

gaven in ontvangst te nemen. Hij maakte goede zaken en besloot zich maar tot het geven van muziek te bepalen, want eigenlijk had hij nog veel meer snaren op zijn viool. Hij kon bijvoorbeeld ook een beetje goochelen en een beetje koorddansen, waarvoor hij een dunnen, maar sterken staaldraad in zijn rugzak had, en hij kon zich opvouwen tot hij bijna zoo rond was als een bal en dan met een vaartje over den grond rollen, om dan plotseling overeind te springen en op zijn handen te gaan loopen. Hij was zoo lenig als een aal en zoo vlug als een aap, - maar al die kunstjes had hij vandaag niet noodig om een goed daggeld te maken, dat zag hij wel. Zijn muziek was al voldoende, om hem geld genoeg in den zak te brengen, en in zijn hart had hij van al die hansworsterij een grooten afkeer. 't Liefst was hij alleen muzikant en hoe mooier en kunstiger de stukken waren, die hij ten gehoore bracht, des te gelukkiger voelde hij zich, want zonder het zichzelf bewust te zijn, was hij een artist in den dop.

Toen hij weer eens met zijn mutsje rondging, kwam hij ook bij twee padvinders, jongens van ongeveer zijn leeftijd. Zij waren in vol ornaat met een reistasch op den rug en ieder een film-Kodak aan een riem over den schouder. Hij twijfelde niet, of zij waren op een wandeltocht, want zij onderscheidden zich in alles van de dorpelingen.

‘Jij speelt goed, jog,’ zei de eene, terwijl hij een stuivertje in zijn muts wierp.

‘Dat doe je zeker,’ zei de andere, die het stuivertje er weer uit

.... en sprong toen in het heldere water, om een lekker bad te nemen en zich eens frisch te wasschen

nam en er een dubbeltje voor in de plaats legde. ‘En die muziek brengt je geen windeieren op. hè?’

‘Die lust ik ook niet,’ zei Benito lachend. -‘'k Heb liever een zacht gekookt kippeneitje. - Dank u wel, heeren.’ ‘Hm!’ zeiden de jongens bij het hooren van dien titel.

Benito maakte een paar goede dagen op het feest te Schipluiden en had in het geheel geen moeite om een stal te vinden, waar hij den nacht in het frissche hooi mocht doorbrengen. De boeren en boerinnen kenden hem thans te goed van het feest, om hem zoo'n kleinen dienst te weigeren, en 's morgens kreeg hij nog een stevige boterham met dik kaas en boter en een lekker glas melk op den koop toe. Met een aardigen duit aan kleingeld in zijn rugzak verliet hij het dorp en begaf zich in de richting van Delft met het plan om vervolgens naar den Haag te gaan, waar weldra een kermis zou gehouden worden in den Dierentuin. Zoo ergens, dan zou zijn Oom daar wel te vinden zijn. Hij herinnerde zich, dat hij van plan geweest was, om daar een bezoek te brengen, zoodat hij hem daar hoopte te ontmoeten. Ha, wat zou hij dat prettig vinden.

't Was alweer een mooie dag. Hij wandelde op zijn gemak over den smallen weg langs een helder water, dat de Gaag heet, en ontlokte onder het loopen, ditmaal niet uit winstbejag, maar louter voor zijn genoegen, de mooiste melodieën aan zijn geliefd instrument, en hij voelde zich zoo rijk als een koning, want nu hij zijn geld niet aan zijn Oom had moeten afdragen, had hij genoeg om er zelfs wel een week lang op te kunnen teren. Maar

toch, - hoe graag had hij het heele bedrag afgestaan, als hij daarmede zijn Oom had kunnen terugkrijgen.

Op een stil plaatsje gekomen, waar een boschje kreupelhout aan den kant hem daartoe gelegenheid gaf, ontkleedde hij zich en sprong toen in het heldere water, om een lekker bad te nemen en zich eens frisch te wasschen, want daar voelde hij groote behoefte aan, en toen hij eindelijk weer gekleed uit het boschje te voorschijn kwam, vond hij de twee padvinders, die hij op het feest ontmoet had, aan den oever zitten, met de bloote voeten in het water.

‘Hallo!’ riep hij hun toe.

‘Ha, daar hebben wij den jongen artist!’ was het antwoord van den een, en de tweede zei. ‘Kom bij ons zitten, Piccolo. Heb je gezwommen?’

‘Ja, lekker,’ zei hij, terwijl hij naast hen plaats nam. ‘Maken jullie een wandeltocht?’

‘Om u te dienen. We komen uit Arnhem en bezoeken bekende plaatsen, om kieken te maken van beroemde gebouwen en zoo. Snap je? En heb je goed geld verdiend op het feest?’

‘'k Ben best tevreden.’

‘Een leuk leventje heb jij. Hoe heet je?’

‘Benito.’

‘Italiaan? Met een Hollandsch accent?’ vroeg de ander.

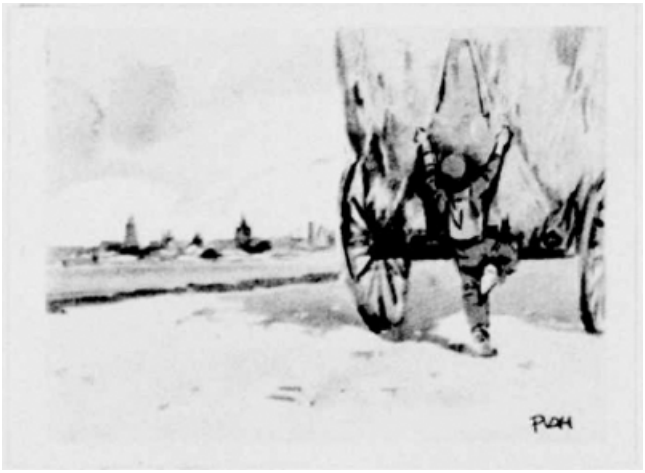

... greep hij de touwen, waaraan de polderboom was vastgebonden, met beide handen beet en klom behendig naar boven

‘Ja, rasechte Amsterdammer,’ zei Benito lachend. Eigenlijk heet ik Bernard, maar op de kermissen ben ik Benito.’

‘Juist, dat staat artistieker, hè?’

‘En sjieker,’ voegde de ander er aan toe. ‘E n h o e h e e t e n jullie?’

.... dat zelfs de boer er met aandacht naar luisterde

‘Ik heet Snip,’ grapjaste de een.

‘En ik Snap,’ zei de ander.

‘O zoo, en als er nog een derde was, dan heette hij zeker Snor, hè?’ lachte Benito. - ‘Ha, daar komt een hooiwagen aanrijden; die gaat zeker naar Delft. Ik zal zoo vrij zijn, er gebruik van te maken. Atjuustjes!’

Hij stond op en toen de wagen hem gepasseerd was, greep hij de touwen, waaraan de polderboom was vastgebonden, met beide handen beet en klom behendig naar boven. Van dat hooge standpunt wuifde hij de twee padvinders nog eens vriendelijk toe, en ging toen voorover op het hooi liggen. De wagen was buitengewoon hoog opgeladen en de polderboom lag er diep in neergetrokken. Hij stak zijn hoofd aan den voorkant over den hooiberg heen, zoodat hij den voerman op zijn pet keek, en vroeg:

‘Waar ga je naar toe?’

‘Naar Delft.’

‘Zoo, ik ook, - dat tref ik dus. Maar zeg, weet je wel, dat je touw aan den achterkant verrot is? De rafels hangen er bij neer. Je mag van geluk spreken, als het 't tot Delft uithoudt.’

‘Jij ook,’ zei de voerman lachend, ‘want je zou een raren smak maken, als het brak. Affijn, je moet maar denken: het is nog nooit gebroken.’

‘Jawel, maar eens moet het de eerste keer wezen, hè? Hou je van muziek?’

Benito haalde zijn piccolo te voorschijn en begon te spelen, en hij deed het zoo mooi, dat zelfs de boer er met aandacht naar

luisterde en de paarden de ooren spitsten en met lust hun zware vracht tegen een hooge brug optrokken. Maar toen de wagen met de voorwielen over het hoogste punt kwam, kreeg hij een zoo geweldigen schok, dat het gerafelde touw er onder bezweek en afknapte. Dat was wat! De polderboom aan den achterkant van zijn boeien verlost, veerde met kracht omhoog met het gevolg, dat Benito een salto mortale door de lucht maakte, en achterste-voor op het van-de-handsche paard terecht kwam, waar hij al zijn behendigheid noodig had om zijn evenwicht te bewaren en niet op den grond terecht te komen met niet geringe kans, onder de hoeven der steigerende paarden vertrapt of door de wielen van den zwaarbeladen wagen verpletterd te worden. Toen staarde hij, zonder goed te begrijpen, wat er gebeurd was, den voerman met een dommen blik aan, welke blik door den voerman, die eerst al evenmin begreep, wat er aan de hand was, zoo mogelijk nog dommer werd beantwoord.

Die verbouwereerdheid duurde echter maar een paar seconden. Toen begrepen zij beiden alles, en zij konden het zich niet ontkennen, dat zij in een uiterst gevaarlijken toestand verkeerden. De verschrikte dieren verhieven zich onder woest gehinnik op de achterbeenen, en zouden ongetwijfeld op den hol geslagen zijn, indien de polderboom toevallig niet juist tusschen het span terecht gekomen was, met het gewezen achtereinde in den grond geboord en het vooreinde vlak naast het hoofd van den stuurman diep in het hooi gedrongen. 't Was dus onmogelijk, dat de wagen zich in voorwaartsche richting kon bewegen, maar de paarden drongen in hun schrik en verwarring met zooveel kracht tegen het krat op, dat het gevaarte in beweging kwam en achteruit van de helling reed. Van sturen kon geen sprake zijn, zoodat er geen twijfel overbleef, of de vracht zou omkantelen en wie weet waar terecht komen.

Benito zag het gevaar. Hij sprong vlug van het steigerende paard en bracht zich in veiligheid.

‘Berg je!’ riep hij den stuurman toe, die zijn tegenwoordigheid van geest geheel verloren had en niet wist, wat te doen.

De waarschuwing van Benito bracht hem tot bezinning. Hij zette

‘Hallo die Snip! Hallo die Snap!’

zijn linkervoet op den dissel en sprong naar rechts van het krat, juist bijtijds, want een oogenblik later kantelde de wagen om en kwam met de paarden in de Gaag terecht.

Dadelijk sprongen hij en Benito toe, om de verschrikte dieren voor verdrinking te behoeden. Zij sneden de strengen door en trokken hen naar den walkant, waar zij zich inspanden, om de hoofden boven water te houden. Zoo wachtten zij de noodige hulp af, die gelukkig van alle kanten kwam aanzetten. Maar het duurde wel een uur, eer de twee paarden het natte element voor het droge hadden verwisseld, en er ging nog een geruime tijd mede heen, eer ook de wagen op den kant stond. Eerst moest natuurlijk het hooi er uit verwijderd worden, voor zoover het al niet in de Gaag dreef, en toen pas konden er pogingen in het werk worden gesteld, om hem op den kant te trekken.

Daar op Benito's hulp daarbij geen prijs werd gesteld, omdat hij nog maar een jongen was en er mannen genoeg aanwezig waren, had hij zijn piccolo opgezocht, die hem bij zijn luchtsprong uit de handen gevlogen was en ergens in het gras lag, en vervolgens zijn onderbroken tocht naar Delft voortgezet.

'Dat is wonder boven wonder goed afgeloopen,' dacht hij, terwijl hij met zijn tong zijn lippen bevochtigde, om zich weer aan zijn geliefd tijdverdrijf te gaan wijden. 'We hadden allebei dood kunnen zijn, en de paarden evenzoo.'

Een oogenblik later weerklonk zijn muziek weer over de lachende velden, waar de kieviten begonnen te zwermen en hun leuke duikelingen maakten hoog in de lucht, en de sierlijke zwaluwen rondzwierden om de gonzende insecten te verschalken, die vroolijk dansten in den gouden zonneschijn. Zoo had hij een kwartiertje geloopen, toen hem in snelle vaart een open auto achterop en voorbij reed, waarin de twee padvinders zaten, die hem vroolijk toewuifden. Hij beantwoordde hun groet op dezelfde wijze en riep hun toe:

'Hallo die Snip! Hallo die Snap!'

Weldra waren zij uit het gezicht verdwenen, maar het was nog geen tien minuten later, of hij ontmoette weer een anderen kennis. Er kwam namelijk dood op zijn gemak een ezel aangewandeld, heelemaal in zijn eentje. Het beest liep daar, of het diep in gedachten

‘Ja? Maar dat gaat niet Socrates. Je moet weer naar je baas terug....’

verzonken was en keek niet op of om. Hij had wel een halster om den kop, maar het touw was gebroken. Zeker had hij zich ergens van losgerukt en was aan den wandel gegaan. ‘Nog een eenzame zwerver!’ dacht Benito lachend. ‘Maar oude jongen, jou ken ik, als ik mij niet vergis. Jij bent toch Socrates, de wijze ezel van het Belgische Circus? Welja, ik heb jullie toch gezien, toen je op weg was naar den Dierentuin in den Haag? En heb jij je losgerukt van den wagen, waar je achter aan vastgemaakt was en ga je nu een slippertje maken? O, jou oude, grijze losbol. Ik dacht, dat jij wijzer was.’

De ezel was hem thans genaderd en Benito ging midden op de straat staan met uitgespreide armen, om hem den weg te versperren. ‘Ho, Socrates, - ho!’ gebood hij.

De ezel keek hem aan en bleef staan. Benito greep hem bij het touw en sloeg hem liefkoozend zijn arm om den nek.

‘Wat is dat, Socrates, wou jij wegloopen?’

De ezel knikte van ja en keek Benito goedmoedig aan, want de jongen was wel twintigmaal bij hem in den stal geweest en had hem dikwijls een lekker klontje suiker gegeven. Hij kende hem dus heel goed.

‘Ja? Maar dat gaat niet, Socrates. Je moet weer naar je baas terug. Wat zal monsieur Charles overal naar je loopen zoeken. Wat moet hij beginnen zonder jou? Jij bent toch zijn kostwinner, jij wijze Socrates? Zonder jou zou hij tot groote armoede vervallen. Komaan, keer je om en laten wij samen verder gaan, eerst naar

Delft, en dan naar den Haag, want daar zal je baas wel zijn.'

Benito sprong behendig den ezel op den rug en stuurde hem in de goede richting. En hij blies weer de vroolijkste liedjes.

Zoo deden zij eindelijk samen hun intocht in de vermaarde stad Delft.

Derde Hoofdstuk

Benito geeft een voorstelling.

TOEN Benito op den rug van den ezel musiceerende door de stad reed, had hij al spoedig een drom van straatjongens achter zich en trok hij de aandacht van allen, die hem zagen. De menschen stonden lachend stil om naar hem te kijken en zeker zou hij het onder al die straatjongens kwaad te verantwoorden gekregen hebben, als zijn muziek niet zoo mooi was geweest. Onwillekeurig moesten zij naar hem luisteren en zij vonden hem wel een vreemde verschijning, maar toch een leuken baas. En toen hij lustig begon te blazen ‘In naam van Oranje, doe open de poort’, toen zong de heele troep uit volle borst mede en had hij het spel heelemaal gewonnen. Het

Toen Benito op den rug van den ezel musiceerende door de stad reed, had hij al spoedig een drom van straatjongens achter zich

‘Au!’ riep de jongen, die den staart dadelijk los liet en zich in veiligheid bracht

eene liedje volgde op het andere en hij had er zelf den grootsten schik in, want eigenlijk was hij zelf toch ook niet anders dan een echte straatjongen, een arme zwerver op Gods aardbodem, die niet eens een dak had boven zijn hoofd. Hij vond het wel grappig, zoo het middelpunt te zijn van ieders belangstelling en ging heelemaal in het geval op. Den ezel liet hij maar loopen waar hij liep. Wat kon het hem schelen? Hij had immers den tijd aan zichzelven en zou wel hier of daar terecht komen. Hij blies maar en de jongens en meisjes zongen en juichten en vroegen steeds weer om een ander liedje en niemand van hen dacht er aan, hem en zijn ezel ook maar den geringsten last te veroorzaken. Wel greep er een grauwtje bij zijn staart, al was het dan ook niet met een kwade bedoeling, maar de wijze Socrates gaf hem dadelijk door een niet al te harden tik met zijn achterpoot te kennen, dat hij een dergelijke intimiteit nier wenschte.

‘Au!’ riep de jongen, die den staart dadelijk los liet en zich in veiligheid bracht.

De drom bewonderaars werd steeds grooter en zij trokken langs mooie grachten en over een groot plein, waarop een mooi kerkgebouw met een verbazend hoogen toren en kwamen eindelijk in een nauwe, maar drukke winkelstraat, die zij geheel vulden en daardoor het verkeer totaal stop zetten. Wel klonk voor en achter hem het nijdige getoeter van de auto's die passeeren wilden, maar het had niet het minste succes. De straat was totaal verstopt, zoodat een agent van politic zich verplicht zag Socrates, die zich

van de drukte niets aantrok, bij den halster te nemen en door een zijstraatje te voeren. Onder dat alles bleef Benito kalm doorspelen, en zijn talrijk gevolg galmde lustig mede:

Piet Hein, Piet Hein!
Piet Hein, zijn naam is klein!
Zijn daden bennen groot,
Zijn daden bennen groot,
Hij heeft gewonnen de Zilleveren Vloot!
Hij heeft gewonnen
De Zilleveren Vloot!

'Waar moet je naar toe?' vroeg de agent aan Benito.

'Naar den Haag, mijnheer.'

'Zoo, - ga dan díén kant maar op en dan rechtsom, begrepen?'

'All right, Sir!' zei Benito. 'Dank je wel!'

En voort ging het weer, maar de ezel sloeg niet rechtsom, doch ging juist den anderen kant op. Daardoor kwamen zij langs een groot gebouw, waar vele jongelieden, studenten, door de muziek en het zingen van het gevolg opmerkzaam geworden, zoo ver mogelijk uit de openstaande ramen bogen om te kijken, wat er aan de hand was.

De studenten verdrongen zich voor de ramen en keken lachend naar den jolingen stoet

'Ha ha, kijk eens, wat leuk!' riepen zij hun vrienden toe, die zich verder in de groote zaal bevonden, 'een jonge muzikant op een ezel, en wel twee honderd zingende straatbengels er omheen. Dat is vermakelijk!'

De studenten, want

.... het gebouw, dat Benito met zijn gevolg naderde, was de Studentensociëteit

het gebouw, dat Benito met zijn gevolg naderde, was de studentensociëteit, verdrongen zich voor de ramen en keken lachend naar den joligen stoet, die daar thans aangekomen was. ‘Koddig!’ riep de een.

‘Die jongen blaast best!’ beweerde een ander. En hij zong uit volle borst mede:

‘Kent gij het land,’ enz

‘Hola, jongen, halt!’ riep een derde. ‘Speel wat voor ons!’

‘Ja, ja, halt! Halt! Hier blijven en spelen!’

De studenten hielden wel van een vroolijke mop, en Benito begreep dadelijk, dat er hier misschien wel een aardige duit voor hem te verdienen viei. ‘Ho Socrates!’ gebood hij.

‘Heet die ezel Socrates, jongen’ vroeg een van de studenten lachend. ‘Ja mijnheer, omdat hij zoo wijs is. Hij is nog geleerder, mijnheer, dan de knapste student hier uit Delft.’

‘Hahaha! Wat kent hij dan wel?’

‘Zal ik een voorstelling geven, mijnheer?’

‘Maak maar muziek, jongen!’ was het antwoord. ‘Je blaast goed!’ ‘Socrates kan optellen, aftrekken, vermenigvuldigen en deelen, mijnheer, en hij geeft antwoord op alle vragen, die hem gesteld worden. Zal ik een voorstelling geven, mijnheer?’

‘Allo dan maar. Laat hooren, wat hij kan. Maar eerst een vroolijke mop!’

Benito liet zich van den ezel glijden, ging vlak voor de ramen staan en speelde moeilijke aria's uit een beroemde opera op meesterlijke wijze, tot groote verbazing van de studenten, die thans

allen in de zaal stonden te luisteren. Neen maar, dat vonden zij een kranige prestatie, en zij klapten in de handen, dat het daverde, toen hij eindelijk met spelen ophield.

Hij nam zijn muts af en hield die voor het raam, en het regende er dubbeltjes in.

'Zal ik een voorstelling geven, heeren?' vroeg hij nog eens.

'Doorloopen!' klonk het uit den mond van een agent, want de heele straat was weer versperd en er stonden verscheidene rijtuigen en auto's te wachten, omdat zij niet konden passeeren. 'Doorloopen! Doorloopen!'

Weer werd Socrates bij zijn halster gegrepen.

'Kom dan maar naar binnen!' werd er uit de zaal geroepen en bijna op hetzelfde oogenblik ging de voordeur open.

Ha, dat vond Benito fijn. Wat zou hij een goeden dag maken!

'Vooruit, Socrates,' zei hij, en hij leidde hem de drie treden van hardsteen op en de gang in. Van daar kwamen zij in de zaal, waar zij dadelijk door de studenten omringd werden, die den ezel op den nek klopten en hem klontjes suiker lieten snoepen. Socrates zag er zeer tevreden uit. Vlug haalde Benito een stokje uit zijn rugzak te voorschijn, het was zijn zoogenaamde tooverstokje, dat hij dij net goochelen gebruikte, ging s c h u i n voor den s m u l l e n d e n ezel staan, en vroeg:

'Neen,' schudde de ezelskop

'Smaakt het je, Socrates?'

'Ja!' knikte de ezel, en nogmaals ja en toen nog eens.

Haha, dat vonden de heeren grappig. Hun gelach vulde de geheele zaal.

'Willen we nu weer weggaan, Socrates?'

‘Neen,’ schudde de ezelskop.

‘Vermakelijk! Koddig! Grappig!’ klonk het rondom.

‘Dus hier blijven, hè?’

‘Ja!’.

‘Heb je honger, Socrates?’

‘Ja! Ja!’

‘Zou je wel een lekker stuk brood lusten?’

Tusschen twee van de hooge pijlers, waar de veranda op rustte, spande Benito handig zijn dunnen, maar sterken staaldraad

‘Ja - ja - ja!’

‘Heeren, u ziet het, Socrates heeft honger. Heeft u niet een stuk grof brood voor hem?’

Dadelijk werd er brood besteld en Socrates verorberde met smaak de brokken, die Benito hem voorhield.

‘U ziet, heeren,’ zei hij, ‘dat Socrates alles verstaat, wat hem gevraagd wordt. Zal ik een voorstelling geven in den tuin?’

Een daverend applaus was zijn loon, waarvoor hij met een deftige buiging bedankte

‘Ja, ja, dat is goed, breng hem maar in den tuin!’

In minder dan geen tijd liep de zaal leeg. De studenten namen in groepjes aan de tafeltjes plaats en bestelden, wat zij wenschten te gebruiken, en Benito bracht zijn metgezel naar buiten, waar Socrates zich te goed mocht doen aan een emmertje water. Tusschen twee van de hooge pijlers, waar de veranda op rustte, spande Benito handig zijn dunnen, maar sterken staaldraad, en vroeg toen:

‘Heeren, waar is de kleedkamer?’

‘Hahaha, wat een grapjas. Ga maar dáár in dat schuurtje, als je je verkleeden moet. Als je maar voortmaakt!’

‘Dank u. Ik ben dadelijk klaar.’

Benito verdween in het aangewezen schuurtje. Daar ontdeed hij zich van zijn rugzak en trok hij zijn over-all uit, die hij binnenste buiten keerde en weer aantrok. Nu zag hij er opeens heel anders uit, precies als een clown, want dat kleedingstuk was expres voor deze metamorfose vervaardigd en had van binnen ook witte en zwarte ruiten, evenals zijn mutsje, dat hij van de haneveeren ontdeed en ook omkeerde. Toen trok hij de zakken van zijn over-all naar buiten, deed er een paar stalen veeren in, zoodat zij wijduit bleven staan, bevestigde elastieken om zijn enkels, waardoor zijn broekspijpen er nauw omheen sloten, besmeerde zijn gezicht vliegensvlug met roode, zwarte en witte streepen en trok een paar wit satijnen pantoffels aan. 't Zag er wel niet alles gloednieuw uit, maar voor een straatkunstenmaker kon het er toch best mede door, en de heele verandering kostte maar enkele minuten tijds. Hij was

nu op en top een clown. Na de deur geopend te hebben, wierp hij een langen bamboestok naar buiten, kromde zich in den vorm van een bal en rolde onder luid gelach van de toeschouwers met een vaart van belang den tuin in, onder den ezel door, die hem in al zijn vlugge bewegingen lakoniek onbeweeglijk stond na te kijken, en sprong toen lenig overeind.

Een daverend applaus was zijn loon, waarvoor hij met een deftige buiging bedankte. Toen sprong hij over zijn eigen hoofd heen, liep op zijn handen den heelen tuin door, nam een vaartje en kwam boven op zijn ezel terecht. Daar zette hij zijn piccolo aan zijn mond en gaf weer een paar mooie muziekstukjes ten beste op zoo voortreffelijke wijze, dat zijn hoorders er verbluft van stonden. Vervolgens verliet hij zijn hooge standplaats en sprong met het grootste gemak over den ezel heen.

‘Dat kan ik ook wel!’ riep een jong studentje hem toe.

‘Ja? - Dit ook?’ vroeg Benito, die opnieuw over den ezel heen sprong, na eerst aan weerskanten van het dier een tuintafeltje geplaatst te hebben.

‘Neen!’ riep de student. ‘Dàt niet!’

‘En dit?’ vroeg Benito, die weer een aanloop nam en een salto mortale maakte over den ezel en de twee tafeltjes heen.

‘'t Is reusachtig!’ werd er geroepen en het daverde weer van het applaus.

Benito zette de tafels op zij en ging weer schuin voor den ezel staan. ‘Wel Socrates,’ riep hij hem toe, terwijl hij zijn tooverstokje weer ter hand nam, ‘wil jij eens laten zien hoe goed je rekenen kunt?’

‘Ja!’ knikte het dier.

‘Eerst optellen?’

‘Ja.’

‘Goed. Wie van de heeren wil hem een sommetje opgeven?’

‘Vijf plus vier!’ riep een jong studentje.

‘Socrates, hoeveel is vijf plus vier?’ vroeg Benito.

De ezel schraapte negenmaal met zijn rechtervoorpoot op den grond en hield hem toen in rust.

‘Wonderlijk!’ werd er geroepen.

‘En zeven er af?’ vroeg een ander.

‘En dit?’ vroeg Benito, die weer een aanloop nam en een salto mortale maakte over den ezel en de twee tafeltjes heen

‘Zeven er af, Socrates! Goed opletten, hoor!’

Tweemaal schraapte zijn poot over den grond.

‘De heeren zien het, optellen en aftrekken leveren geen moeilijkheid voor hem op. Wie laat hem eens vermenigvuldigen?’

‘Drie maal zes!’ werd er gevraagd.

‘Drie maal zes, Socrates. Zul je je niet vergissen?’ zei Benito.

‘Neen!’ schudde de kop.

‘Goed, begin dan maar.’

Achttien keer schraapte de hoef over den grond.

‘Uitstekend, Socrates,’ prees Benito. ‘Wie van de heeren wil hem nu een deelsommetje opgeven?’

‘De helft van achttien,’ riep het jonge studentje.

Zonder fout gaf Socrates' hoef het antwoord.

Toen nam Benito zijn mutsje af en boog naar alle kanten.

Vlug raapte hij den bamboestok van den grond op, klom tegen den gegoten pilaster op, waaraan zijn staaldraad bevestigd was, en zette zijn voet op den dunnen draad. Zijn tweede voet volgde. Balanceerende met den stok, om zijn evenwicht niet te verliezen, wandelde hij van den eenen pilaster naar den anderen en keerde toen zonder falen terug. Daarna maakte hij denzelfden toer nog eens, maar nu in dansende beweging, wat hem een dankbaar applaus bezorgde. Toen wierp hij den stok van zich af en herhaalde alles nog eens zonder dat hulpmiddel, tot hij eindelijk midden op den draad bleef staan, zijn instrument aan zijn lippen zette en keurig het menuet van de Faust ten gehoore bracht.

De studenten waren meer dan verbaasd en beloonden hem met een applaus, waaraan schier geen einde kwam. Nog altijd onbeweeglijk op den draad staande, nam hij zijn mutsje af, boog en zeide:

‘Heeren, ik dank u voor uw applaus. De voorstelling is hiermede afgeloopen.’

Hij verliet zijn wankele standplaats en ging met zijn mutsje rond, om zijn loon op te halen. Ha, 't was alles zilver, wat hij kreeg, en kleiner geldstukjes dan een kwartje werden er niet gegeven, maar er waren wel een paar blinkende guldens bij. Zijn hart klopte van blijdschap.

Buigende om zijn dank te betuigen verdween hij in het schuurtje,

Zijn weg leidde langs het oude Prinsenhof, recht tegenover den scheeven toren van de Oude Kerk met zijn vijf spitsen

waar hij zich de schmink van het gelaat waschte en zijn clowns-costuum weer in een doodgewone over-all veranderde. Met zijn rugzak over de schouders keerde hij met zijn grauwen metgezel door de zaal terug, waar hij nogmaals een vriendelijk applaus in ontvangst te nemen had.

‘Hola jongen, - wil je een glas bier?’ vroeg het jonge studentje.

‘Dank u, mijnheer, ik heb mij vast voorgenomen, nooit van mijn leven alcohol te gebruiken.’

‘Limonade dan?’

‘Graag, mijnheer. Dank u!’

Vijf minuten later bevond hij zich weer met zijn grijzen metgezel op de straat. Om niet opnieuw een relletje van de straatjongens uit te lokken bleef hij naast Socrates voortwandelen en voerde hem aan den halster de stad uit. Zijn weg leidde langs het oude Prinsenhof, recht tegenover den scheeven toren van de Oude Kerk met zijn vijf spitsen, en daar ontdekte hij tot zijn genoegen de twee padvinders weer, die ijverig bezig waren, de beide historische gebouwen te kieken.

‘Hallo, Snip en Snap!’ riep hij hun toe.

‘Hallio Benito, die Amsterdamsche Italianio!’ riep Snap terug.

‘Saluto, Benvenuto!’ groette Snip.

‘Kiekjes maken? - Ja? - Addio! Addio!’

‘Addio!’

Zonder vermeldenswaardige avonturen kwam hij in de schoone residentiestad aan en bereikte hij den Dierentuin, waar ijverig aan

den opbouw van de kermis gewerkt werd. Het Belgische Circus was al bijna klaar. Wie beschrijft de vreugde van Monsieur Charles, toen Benito hem den van het goede pad afgedwaalden Socrates terug bezorgde, van wiens bezit zijn geheele bestaan afhing. Hij zoende het goede dier herhaaldelijk op den kop en drukte Benito de beide handen onder de vurigste betuiging van zijn dankbaarheid. Hij bracht Socrates dadelijk naar zijn stal en noodigde Benito uit, den nacht in zijn wagen te blijven doorbrengen.

Toen 's avonds het Circus geheel opgebouwd was en Benito bij Monsieur Charles en diens vrouw in den wagen een kopje thee dronk, vroeg hij, of misschien ook zijn Oom Albertini daar zijn voorstellingen zou geven.

'Neen, hij is hier wel geweest, omdat hij een afspraak met iemand had, en ik heb hem ook nog wel gesproken, maar hij is er niet meer. Hij had dringende redenen, zei hij, om naar België te gaan.'

.... en Benito hij Monsieur Charles en diens vrouw in den wagen een kopje thee dronk....

‘Naar België?’ vroeg Benito verdrietig. ‘Is hij opweg naar België?’ ‘Ja, dat weet ik zeker, Benito, ik heb het hem zelf hooren zeggen.’ ‘Dan reis ik hem na,’ zei Benito. ‘Hij zal mij niet ontsnappen. Ik ben blij, dat ik het weet.’

Den volgenden morgen voerde zijn weg dus allereerst weer naar Delft.

Vierde Hoofdstuk

Mooie kieken en een schitterende jachtstoet.

BENITO had drie goede dagen achter den rug, het verlies van zijn Oom uitgezonderd. De feestdagen op Schipluiden hadden hem een mooi duitje opgeleverd, maar vooral zijn voorstelling in de Studenten-sociëteit was een voordeelig zaakje voor hem geweest. In totaal had hij reeds een veertig gulden bij elkaar, die hij, behalve wat kleingeld, dat hij in zijn porte-monnaie droeg, zorgvuldig in zijn rugzak had opgeborgen.

Zijn weg voerde dus thans naar Rotterdam, waar hij zijn Oom hoopte te achterhalen en hij had gemakkelijk een trammetje b.v. naar Delft kunnen pakken, als hij dat gewild had, maar het zwerven zat hem zoo in het bloed, dat zelfs de gedachte daaraan niet bij hem opkwam. 't Was trouwens weer een heerlijke morgen, die als vanzelf tot een wandeling uitlokte. De gouden zon straalde aan een staalblauwen hemel, de vogels tjilpten en zongen in het loover en de bloemen ademden haar welriekende geuren uit. Hij genoot met volle teugen. Toen hij den weg tusschen den Haag en Rijswijk met zijn druk verkeer achter den rug had, haalde hij zijn geliefde piccolo te voorschijn en musiceerde er weer lustig op los, echter alleen voor zijn eigen genoegen, want hij vroeg niemand om eenige belooning, hoewel zijn spel, als altoos, overal de aandacht trok en menige voorbijganger bleef staan, om naar hem te luisteren. Een half uurtje voorbij Delft haalde hij zijn nieuwe kennissen Snip en Snap in, die bezig waren kieken te nemen van het landschap ter weerszijden van den weg, waar grazige weiden waren gestoffeerd met het prachtige vee, dat de roem van ons land uitmaakt. Hij bleef bij hen staan, want er was niets, dat hem haastte. De twee padvinders groetten hem vriendelijk, en hij zag, hoe Snap even later over een sloot sprong om een visschenden reiger te besluipen, die wat verder rustig aan den kant stond, geduldig wachtende, of hij niet een kikker of een vischje kon bemachtigen. Langzaam sloop Snap verder in gebogen houding en herhaaldelijk

.... hoe Snap even later over een sloot sprong om een visschenden reiger te besluipen....

stond hij zelfs enkele seconden geheel stil, om den vogel niet te verontrusten. D a n sloop hij weer behoedzaam voort, met de filmcamera in de handen. E i n d e l i j k was hij hem dicht genoeg genaderd, om hem te nemen. Een zacht geklak volgde, - en op hetzelfde oogenblik vloog de reiger op. Nog een klikkend geluid, en Snap had hem tweemaal, eens in rust en eens in de vlucht. Tevreden en voldaan keerde hij terug.

Toen gingen zij met hun drieën aan den kant van een sloot zitten. ‘Waar is je ezel, Italianio?’ vroeg Snap lachend.

‘'t Was mijn ezel niet,’ zei Benito. ‘Hij hoorde aan het Belgische Circus, dat vandaag een voorstelling geeft in den Haag, waar het een week kermis is in den Dierentuin. Hij was onderweg ontsnapt en aan het dwalen geraakt. Gelukkig, dat ik hem ontmoette, want Monsieur Charles zou er leelijk mee gezeten hebben, als hij hem kwijt geraakt was. Zoodoende heb ik vannacht in den Haag gelogeerd.’

‘En waar ga je nu naar toe?’

‘Naar Rotterdam. Ik zoek mijn Oom, met wien ik altijd samen was en die nu al jaren lang voor mij gezorgd had, want ik ben als klein jongetje bij hem gekomen, en hij is altijd zoo goed voor me geweest, of hij mijn vader was, maar in Schipluiden heeft hij mij midden in den nacht verlaten, en nu ga ik naar Rotterdam om hem te zoeken. Ik heb gehoord, dat hij van plan was, om naar België te gaan.’

Benito's lippen beefden, toen hij dat alles vertelde. Maar hij bedwong

zich al spoedig, en hij kreeg weer een vroolijke tinteling in zijn oogen, toen hij vervolgde:

‘Met Socrates, zoo heet de ezel, zie je, heb ik anders pret genoeg gehad. Op zijn rug gezeten en blazende op mijn piccolo reed ik Delft in. Je begrijpt, wat er toen gebeurde. In minder dan geen tijd had ik een heelen drom jongens en meisjes om mij heen, die bij de minuut grooter werd, en toen ik moppige liedjes ging spelen, zooals “In naam van Oranje” en het “Wilhelmus van Nassaue” en “In een blauwgeruite kiel”, en nog veel meer, begon de heele troep mee te zingen, en de stoet werd zoo groot, dat de smallere straten geheel verstopt raakten en het verkeer gestremd werd. Haha, de politie moest er zich meê bemoeien.’

‘En werd je niet opgepakt?’ vroeg Snip, die het verhaal grappig vond.

‘Opgepakt? Waarom? Ik deed toch geen kwaad? De politie had het recht niet, om mij op te pakken. Ik mag toch zeker wel op een ezel door de stad rijden?’

Toen gingen zij met hun drieën aan den kant van een sloot zitten

‘Jawel, maar geen muziek maken,’ zei Snip.

‘Wel, nou nog mooier,’ zei Benito eigenwijs, ‘ik zou niet graag alle jongens den kost geven, die op straat op een occarino of een mondharmonica blazen, en waarom zou ik het dan niet mogen doen op een piccolo? En bovendien, ik haalde toch geen geld op en deed het louter voor pleizier. Neen, de politie kon me niets maken.’

‘Je hebt gelijk, Italianio,’ zei Snap. ‘'t Was een leuke mop.’ ‘Die nog leuker werd, toen ik

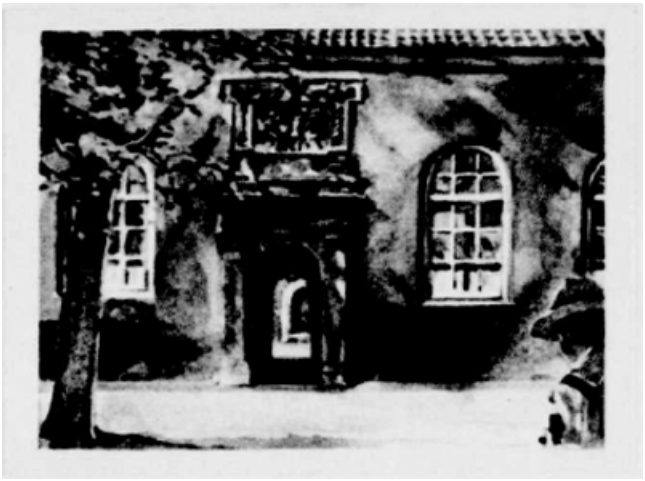

Hier heb je het oude, vermaarde Prinsenhof, waar de beroemde Prins van Oranje werd vermoord

voor de Studentensociëteit kwam, want daar zaten de heeren voor de ramen en die riepen mij toe, dat ik voor hen spelen moest en dat heb ik natuurlijk g e d a a n , want ik begreep dadelijk, dat daar een aardig stuivertje voor mij te verdienen zou zijn. Maar zie je, dàt mocht ik niet doen zonder verlof van de politie, en bovendien raakte het verkeer weer heelemaal gestremd, zoodat ik bevel kreeg, om door te rijden. Maar toen mocht ik in den tuin van de Sociëteit komen met Socrates, en daar hebben we samen een voorstelling gegeven.'

'Samen?' vroeg Snip.

'Ja, Socrates en ik. Socrates is een gedresseerde ezel, en ik ken hem natuurlijk heel goed, want op alle kermissen ontmoeten wij elkaar. Zijn baas, Monsieur Charles, is een vriend van me, en ik weet best, hoe ik Socrates zijn kunsten moet laten vertoonen. Nou, je begrijpt, dat ik een goeden middag maakte, allemaal wit geld.'

'Je bent een slimme rot, Italianio,' zei Snap. 'Jij hebt een benijdenswaardig leuk leventje, vind ik.'

Benito keek hem met zijn mooie groote oogen ernstig aan.

'Zoo,' zei hij, 'denk je dat? Omdat ik nu een paar goede dagen gehad heb en het mooi weer is? Maar denk je er wel aan, dat het ook stormen kan en onweêren en hagelen, en dat er vele dagen zijn, soms weken, dat je bijna geen cent verdient, zoodat je in hooibergen den nacht moet doorbrengen en je dikwijls je maag moet vullen door op een stuk droog brood te knagen, en dat de zomer maar kort duurt en gevolgd wordt door een langen winter,

waarin geen kermissen zijn en er geen volksfeesten worden gevierd? Een mooi leventje, 't mocht wat! En wat ben ik eigenlijk? Toch zeker niet anders dan een soort bedelaar, een schooier, die langs de huizen moet gaan en zijn handen ophouden voor een aalmoes? Bah, soms walg ik er van en heb ik een afschuw van mijzelven. - Ha, een mooi leventje!'

'Ja, Ja, Italianio, je hebt gelijk, aan dat alles had ik niet gedacht. Maar waarom begin je dan niet wat anders? Waarom zoek je geen werk?' 'Omdat het onmogelijk is. Ik ben een zwerver, vandaag ben ik hier, morgen daar. Hoe zou ik ergens een baas kunnen vinden? Wie zou mij in zijn huis willen opnemen, mij een of ander handwerk leeren? Dat bestaat niet. Neen, ik zal levenslang wel moeten blijven, wat ik ben, een arme zwerver, en anders niet.'

'Maar Benito, als je nu eens de gelegenheid kreeg, om te worden wat je wilt, wat zou je dan het liefst doen?'

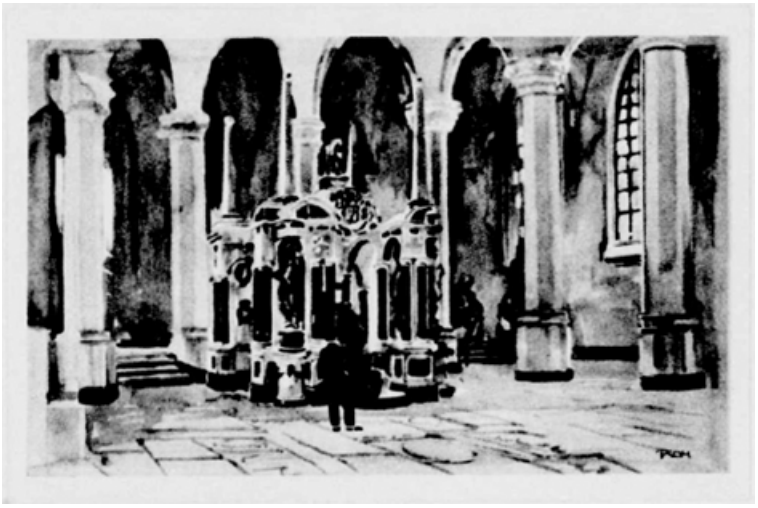

't Is de graftombe van Prins Willem de Zwijger

‘Het allerliefst zou ik in de muziek willen studeeren, want muziek is mijn lust en mijn leven, maar als dat niet kon, zou ik vreemde landen en volken willen zien, dan zou ik reizen willen maken over de heele wereld...’

‘Wel, verstop je dan op een of andere stoomboot,’ zei Snip lachend, ‘en kom dan te voorschijn, als je ver genoeg op zee bent, om niet meer aan land te kunnen worden gezet. Dan moeten ze je wel meenemen, of ze willen of niet.’

Benito keek Snip peinzend aan.

‘Daar zeg je zoo wat,’ zei hij. ‘Als ik in Rotterdam geen spoor van mijn verdwenen oom kan vinden, zou ik het in alle geval kunnen probeeren. - Zeg, hebben jullie in Delft mooie kieken gemaakt?’

‘En òf!’ zei Snap, terwijl hij een groote enveloppe uit zijn rugzak haalde. ‘Zien?’

‘Graag,’ zei Benito. ‘Heb je ze zelf ontwikkeld?’

.... hier heb je weer een van de mooie grachten, met een mooi één-boogs bruggetje, en aan weerskanten boomen

‘Neen, dat hebben wij gisteravond door een vakman laten doen. Thuis doen wij het altijd zelf. Ze zijn uitstekend gelukt, kijk maar. Hier heb je het oude, vermaarde Prinsenhof, waar de beroemde Prins van Oranje werd vermoord. Mooi, hè?’

‘Ja, fijn. Wat duidelijk en scherp!’

‘Ja, goed gelukt. En hier heb je de trap, waar de moord is gepleegd. Wij hebben thuis allebeî een prachtig groot album, om er onze kieken in te plakken. Dat is later een mooie herinnering aan onzen wandeltocht. Wij gaan nu naar Rotterdam, dan naar Middelburg,

Veere en Goes, en trekken vervolgens België in, naar Gent, Brugge, Antwerpen en Brussel, en zoo verder. Een prachtige tocht.'

'Als je er de duiten maar voor hebt,' zei Benito met een knipoogje. 'Die hebben we gelukkig,' zei Snip. 'Kijk, dit is de Oude Kerk, met zijn vijf torens, en hoe vind je het gezicht op deze gracht?' 'Bijzonder mooi. Echt fijne foto's.'

'Dit is de graftombe van Tromp, en deze van Piet Hein, die allebeî in die kerk met zijn scheeven toren begraven liggen. En hier is de Nieuwe Kerk op de Markt. Wat een prachttoren, hè, - daar is maar eventjes honderd jaren aan gewerkt...'

'Een hard hoofd, die het beleeft,' merkte Benito op.

'Ja, en hij is honderd en tien meter hoog. - Kijk, deze is mooi. 't Is de graftombe van Prins Willem de Zwijger. Schitterend, hè?' 'Ja, schitterend. Wat is die engel mooi. 't Is of hij zóó zal opstijgen. En die hond is ook erg natuurlijk. Maar wat die nu op die tombe moet doen...?'

'Wel, weet je dat niet. 't Was de hond van den Prins, en toen deze vermoord was, heeft hij van dat oogenblik af alle voedsel geweigerd. Wat een trouw in zoo'n beest, zeg! Na eenige dagen was hij zijn meester in den dood gevolgd.'

'Verwonderlijk,' zei Benito. 'Zoo zie je, in een beest gaat heel wat meer om, dan wij begrijpen kunnen. Als ze eens praten konden, zeg!' 'Dan zouden zij misschien nog wel verstandiger blijken dan heel vele menschen,' zei Snip.

'Kijk, hier heb je weer een van de mooie grachten, met een mooi één-boogs bruggetje, en aan weerskanten boomen.'

'Ja, daar ben ik gisteren nog met Socrates langs gekomen. Dat bruggetje heb ik gezien.'

Op dit oogenblik kwam er een auto aangereden, die stopte, toen de heer, die chauffeerde, de twee padvinders opmerkte. Blijkbaar was hij een goede kennis van hen.

'Zoo jongens, ben-jullie daar?'

Snip en Snap stonden dadelijk op en voegden zich bij hem. Benito volgde hen.

'Dag mijnheer, - waar gaat u naar toe?'

'Naar een villa, een eindje achter den Haag. Daar moet ik

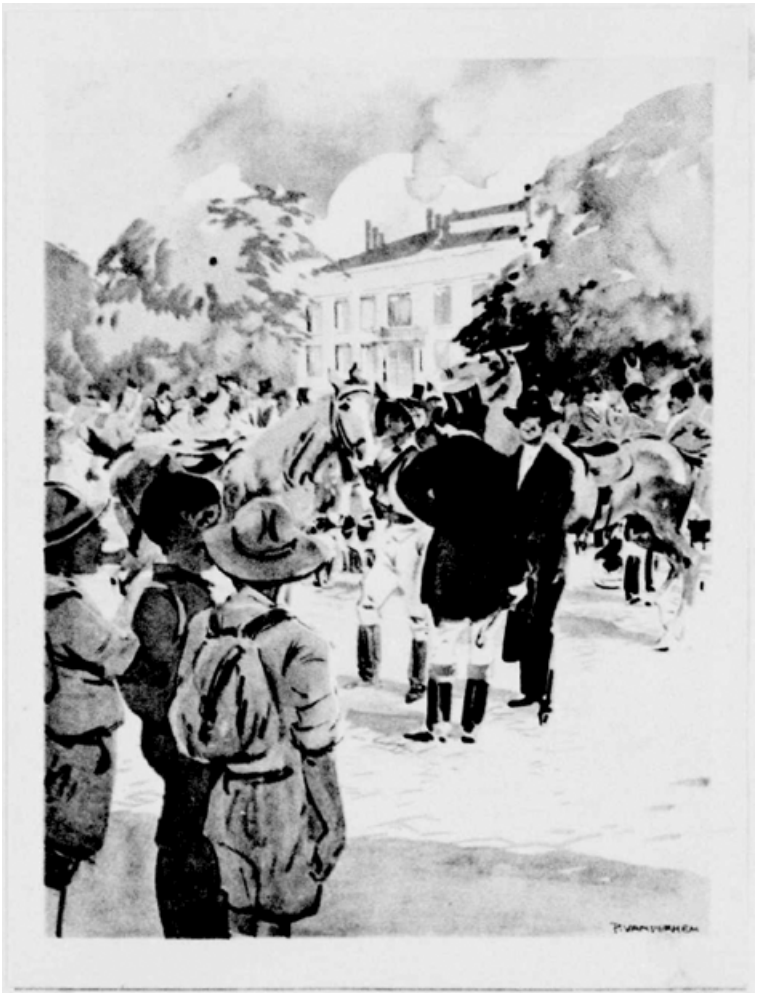

Benito en de twee padvinders keken hun oogen uit, want het was alles levendigheid en drukte op het groote plein, waar zij zich bevonden

van middag deelnemen aan een jachtrit. Heb je zoo iets al eens gezien? 't Is een rit met hindernissen, heusch wel interessant. Als je lust hebt om meê te gaan, stap dan maar in.'

'Graag mijnheer,' zei Snip, en hij stapte in.

'Ik ook graag, mijnheer,' zei Snap, 'maar wij hebben onderweg een nieuwen vriend opgedoken, - een jongen muzikant, mijnheer. - en - enne...'

'Wou jij ook meê, jongen?' vroeg de heer, nadat hij Benito met een snellen blik van het hoofd tot de voeten had opgenomen, tot hij plotseling getroffen werd door het aantrekkelijke gezicht en de mooie oogen van den knaap.

'Vooruit maar, stap ook maar in, als je wilt,' zei hij toen.

Dat liet Benito zich geen tweemaal zeggen. Een autotocht had hij in zijn heele leven nog niet gemaakt, en het scheen hem iets heerlijks toe.

'Dank u, mijnheer,' zei hij, terwijl hij achter in stapte en naast Snip plaats nam. Snap ging naast den heer zitten en voort ging het in snelle vaart. Benito vond het in één woord verrukkelijk en zijn heele gezicht straalde van genot. Zij reden Delft door en hadden in enkele minuten den Haag bereikt, welke stad zij ook weer weldra verlieten om door mooie lanen voort te snellen tot zij aan het einddoel van den tocht, een schitterende buitenplaats, waren gekomen, waar zij stopten.

'Hier zijn we er, zoeken jullie nu je fortuin maar, want ik kan me verder niet met je bemoeien,' zei de heer. Hij wuifde hun vriendelijk toe en voegde zich bij een groot gezelschap dames en heeren, van wie hij velen de hand drukte. Een bediende belastte zich met zijn koffer, dien hij naar binnen droeg, waar de heer hem volgde. Benito en de twee padvinders keken hun oogen uit, want het was alles levendigheid en drukte op het groote plein, waar zij zich bevonden. Een tal van dames en heeren was daar aanwezig en allen waren prachtig gekleed. De heeren droegen jachtpetten en lange roode rijjassen, witte broeken en hooge laarzen met sporen. De laarzen hadden aan het bovengedeelte gele randen. Ook de dames waren in het rood gekleed en velen droegen hooge hoeden, terwijl allen, zoowel de dames als de heeren, voorzien waren van een

Snip en Snap waren er verrukt over en kiekten uit den treure, tot de stoet een hoek omsloeg

rijzweep. V u r i g e paarden, echte volbloeds, werden door rijknechts aan den teugel in bedwang gehouden, terwijl een meute jachthonden een oorverdoovend geblaf deed hooren. Eén van de heeren was blijkbaar de leider, de jagermeester, want nu eens was hij hier, dan weer daar, en overal gaf hij zijn bevelen, die onmiddellijk werden uitgevoerd. Een andere heer droeg aan een groen koord een jachthoorn om zijn schouder.

Eindelijk verscheen hun chauffeur, thans op dezelfde wijze gekleed als de overige heeren, op de stoep van het gebouw.

'Ha, - gereed?' riep de jagermeester hem toe. 'De wacht was op u.' 'Ik ben gereed,' was het antwoord.

Op den wenk van den leider weerklonk thans een schetterend hoorngeschal, en ieder begaf zich naar zijn paard en besteeg den zadel, waarbij de heeren hoffelijk den stijgbeugel voor de dames vasthielden.

De honden maakten thans een alles overstemmend en oorverdoovend lawaai. Zij werden door den master los gemaakt van de touwen, die hen tot nog toe in bedwang hadden gehouden. Een tweede hoorngeschal weerklonk, en voort renden de honden om het spoor te zoeken van den vos, dat door den jagermeester den vorigen dag uren ver in den omtrek op kunstmatige wijze was aangebracht, daar echte vossenjachten hier niet worden gehouden. De dieren snuffelden langs den grond, tot zij het spoor gevonden hadden en renden voort, gevolgd door ruiters en amazones, die een moeilijken tocht voor den boeg hadden, want hun weg voerde niet alleen door mooie

lanen, maar ook over hekken, slooten en andere hindernissen, zoodat alleen uitstekende ruiters den rit tot het einde toe zouden kunnen volbrengen.

't Was een schitterende stoet. Snip en Snap waren er verrukt over en kiekten uit den treure, tot de stoet een hoek omsloeg en uit het gezicht verdween. Maar in de verte hoorden zij nog het gebas van de honden en het schetterende hoorngeschal.

Benito had zijn oogen haast uitgekeken, en hij vond het meer dan jammer, dat alles nu voorbij was.

Maar een van de bedienden zei:

‘Als jullie den stoet nog eens wilt zien, ga dan die laan dáár op en loop maar steeds rechtuit, tot je aan een tamelijk breed water komt. 't Is daar erg diep, dus als je er soms zoudt willen gaan zwemmen, wees dan voorzichtig. Als je dan rechtsom slaat, kom je aan een dwarsweg, en daar wordt het water smaller. Let er maar op, dat er aan den overkant een staketsel is opgericht. Daar komt de stoet na een paar uren terug, en dat staketsel mèt de sloot is de laatste, maar ook de moeilijkste hindernis die zij nemen moeten. 't Zal wel mooi zijn om te zien. want de paarden moeten daar een geweldigen sprong nemen. Trouwens, een groot deel van het gezelschap zal het zoover niet brengen. Menigeen zal voor dien tijd den rit wel al hebben moeten opgeven. - Dus rechtuit tot aan een breed water, dan rechtsom tot aan een dwarsweg met een staketsel aan den overkant, en dan ben je er.’

‘Dank u wel,’ zeiden de jongens, en dadelijk begaven zij

.... liggende in de schaduw van een zwaren beuk wachtten zij de terugkomst van den jachtstoet af

Toen greep hij met beide handen onder water en trok den ruiter naar boven

zich op weg, om het bedoelde punt te zoeken.

Zij hadden trouwens geen moeite om het te vinden, en liggende in de schaduw van een zwaren beuk wachtten zij de terugkomst van den jachtstoet af. Daar ging een paar uurtjes mede heen. Toen hoorden zij duidelijk hoorngeschal in de verte en na een minuut zagen zij de eerste honden verschijnen, met den tong uit den bek. Zij sprongen over het staketsel in het water en renden voort, met den neus langs den grond. Weldra volgde het eerste paard, toen het tweede, op den voet gevolgd door het derde, en allen namen den sprong zuiver en kwamen behouden aan den overkant. Steeds volgden er meer en ook twee amazones namen de hindernis zonder ongelukken, toen volgden nog een paar ruiters, en daarmede scheen het afgeloopen. Neen, toch niet, na een minuut ongeveer hoorden zij weer het geren van een paard en weldra werd het om een hoek van de laan zichtbaar. Het schuim droop hem van het bit en zijn lichaam was bedekt met zweet. Ongetwijfeld was het erg moe, maar de ruiter gaf het de sporen en waagde den moeilijken sprong, helaas met noodlottig gevolg, want zijn ros kon niet meer over de daartoe noodige kracht beschikken, nam zijn sprong te kort en kwam midden in het water terecht. Daar kon het zijn evenwicht niet bewaren en viel half op zijn linkerzijde. De ruiter stortte achterover in de diepte met zijn hoofd naar beneden, dat onder water verdween. Wel scheen hij al zijn krachten in te spannen om zich op te richten, maar het bleek een onmogelijkheid te zijn, want zijn voet was in den stijgbeugel vastgeraakt, en hoe

hij ook rukte, het was hem onmogelijk om zich vrij te maken. De ongelukkige moest verdrinken, daaraan kon niet getwijfeld worden. De twee padvinders sloegen de armen ten hemel en zagen doodsbleek van schrik. Maar Benito trok vliegensvlug zijn mes, dat hij met een snelle beweging opende, sprong in het water, klauterde over het paard, dat half op zijn zijde lag en worstelde om aan den kant te komen, liet er zich aan den anderen kant afglijden, terwijl hij tot aan zijn nek toe in het water hing, en sneed met kracht den riem van den stijgbeugel door. Toen greep hij met beide handen onder water en trok den ruiter naar boven, die al bijna gestikt was. De padvinders hadden zich van den schrik hersteld en staken de handen toe om hem te helpen. Zoo kregen zij met vereende kracht den ruiter op het droge. Deze kwam weldra geheel tot bezinning, al zag hij dan ook doodsbleek, en toen Benito tegen den walkant opgeklommen was, greep hij zijn beide handen en zeide:

‘Heb jij hem dat zoo kranig geleverd, jongen? Je hebt mijn leven

- Kom, kranige jongen, wij gaan maar vast op weg, - ga maar meê. Wie ben je?

.... stopte de heer hem een briefje in de hand en betuigde hem nogmaals zijn groote erkentelijkheid

gered. Zonder jou was ik den dood niet ontsnapt. Hartelijk dank, jongen, hartelijk dank. Ga maar gauw meê naar het heerenhuis, want we zijn drijfnat. Toe padvinders, zie hulp te krijgen, om het paard uit het water te halen en laten zij het dan thuis brengen. Hier dichtbij is wel een boerderij, vinden is. - Kom, kranige jongen, wij gaan maar vast op weg, - ga maar meê. Wie ben je?'

'Ik heet Benito, mijnheer, en ben maar een straatmuzikantje, - een zwerver.'

'Nou, een zwerver dan, een straatmuzikantje, - maar ik neem toch mijn hoed voor je af. - Heb je andere kleeren?'

'Neen mijnheer, maar ik kan ze op een stil plaatsje wel uitwringen en in het zonnetje leggen, dan zijn ze gauw genoeg droog.'

'We zullen wel raad schaffen,' zei de heer.

Wat bracht het gebeurde een consternatie onder de gasten te weeg, toen zij het hoorden, en wat keken zij Benito met bewondering aan over hetgeen hij gedaan had. Iedereen zwaaide hem den hoogsten lof toe, maar de heer liet hun daar niet veel tijd toe. Hij zorgde er voor, dat hij droge kleeren aankreeg, terwijl de andere bij een heete kachel werden gedroogd, en toen Benito zijn oude plunje weer aan had en vertrekken wilde, stopte de heer hem een briefje van honderd gulden in de hand en betuigde hem nogmaals zijn groote erkentelijkheid. 'Dank je wel, Benito, ik zal het nooit vergeten. Hoor je bij die twee padvinders?'

Benito lachte en zei:

‘Tijdelijk maar, mijnheer, ik trof hen aan even voorbij Delft, en toen mochten zij met een heer meerijden, om hier den jachtrit te zien, en ik ook.’

‘Zoo, en waar wil je nu naar toe?’

‘Naar Rotterdam, mijnheer. En zij tweeën ook.’

‘Goed, ik zal je er met mijn auto laten brengen.’

Hij riep zijn chauffeur, en na enkele minuten reden zij weg, toegewuifd door het geheele mooie gezelschap, maar het langst en het hartelijkst door den heer, wien Benito het leven had gered.

Vijfde hoofdstuk

De verstekeling.

HET was in den fraaien auto van den onbekenden heer een prachtige rit voor de jongens van den Haag naar Rotterdam, en Benito voelde zich weer als een prins. Wat waren die kussens zacht, zoo zacht als satijn of fluweel, en wat gleed die pracht-auto zonder schokken, bijna onmerkbaar en toch zoo snel, over de wegen. 't Was een ongekend genot voor hem, wat aan zijn stralende oogen dan ook duidelijk te zien was.

‘Dat is vandaag een goede dag voor je, Italianio, - jij, met je bankbiljet van honderd gulden. 't Zal me gebeuren!’

‘Een royale heer, hoor,’ zei Benito, - ‘en ik ben er blij meê, maar 't was niet noodig geweest. Toen ik in het water sprong, dacht ik aan geen geld. Als ik het niet gedaan had, was hij vast en zeker verdronken.’ ‘Dat is zoo,’ zei Snip. ‘Hij was al bijna gestikt, toen je hem boven water haalde. Aan jou heeft hij zijn redding te danken.’

Het was in den fraaien auto van den onbekenden heer een prachtige rit voor de jongens van den Haag naar Rotterdam

‘Ja, Italianio, zonder jou was hij mortibus geweest en hij was erg dankbaar, dat moet gezegd worden. Honderd gulden, geen kleinigheid.’

‘Ik heb ze tenminste nog nooit bezeten,’ zei Benito. ‘Wat een fijn ritje maken we, hè, zoo gemakkelijk en prettig heb ik nog nooit gereisd.’

‘Zelfs op je hooiwagen niet,’

.... hij keerde hun den rug toe en sloeg een nauwe steeg in

lachte Snip. ‘Maar zeg, ga je nu je Oom zoeken in Rotterdam?’ ‘Ja, en ik zal hem wel vinden ook, want ik ken alle slaapgelegenheden, waar hij gewoonlijk den nacht doorbrengt.’

‘En als hij er niet meer is? Hij was immers van plan om naar België te gaan?’

‘O, ik ken hem door en door. Hij zit altijd vol plannen, maar hij brengt ze bijna nooit ten uitvoer. Mijn Oom is geen man van een vasten wil. Als hij hier of daar een oude kennis ontmoet, die evenals hij van een glaasje houdt, is hij in minder dan geen tijd al zijn plannen vergeten en blijft hij lekker waar hij is, en dat zal nu ook wel het geval zijn. Ik twijfel niet, of ik zal hem hier of daar in Rotterdam wel vinden, hoewel ik geloof, dat het hem dezen keer diepe ernst was, toen hij mij verliet. Ik heb er mijn redenen voor, om dat te denken.’

De auto reed met groote snelheid voort en de rit was eerder ten einde, dan Benito prettig vond. Hij had nog graag een paar uurtjes langer gereden.

Midden in de stad, op de Blaak, hield de chauffeur stil om hen te laten uitstappen, en de jongens hadden nog niet eens afscheid van elkander genomen, toen hij reeds weer uit het gezicht verdwenen was. De twee padvinders gaven Benito een hand ten afscheid. Ditmaal zouden zij elkander wel voor de laatste maal hebben gezien en zij waren van den jongen, aantrekkelijken zwerver gaan houden.

‘Dag Benito, goed succes,’ zei Snip.

‘Dag Italianio, als ik je Oom tegen kom, zal ik hem zeggen, dat je hier bent,’ zei Snap. ‘Zoek maar goed.’

‘Adjuus,’ was Benito's antwoord en hij keerde hun den rug toe en sloeg en nauwe steeg in. Hij wist in de groote koopmansstad tamelijk goed den weg, want hij was er met zijn Oom meermalen geweest en er dagen lang gebleven. Samen hadden zij er soms wel goed geld verdiend, want de zeelieden, die na een lange reis terugkeerden, waren gewoonlijk gul van aard en sprongen zorgeloos met hun geld om. Hij kende dus ook wel de onaanzienlijke, tamelijk lugubere slaapgelegenheden, waar kermisklanten van hun kaliber gewoonlijk den nacht doorbrachten. En die werden niet in de hoofdstraten van Rotterdam gevonden. Neen, daarvoor moest hij naar de achterbuurten gaan, naar de sloppen en stegen, waarvan de gegoeden het bestaan zelfs niet kenden. Steeds onaanzienlijker werden de straten en gebouwen, waar zijn tocht hem heenvoerde, en lang was de afstand dien hij aflegde, tot hij eindelijk in een nauwe steeg kwam, waar boven de deur van een oud, vervallen huis een uithangbord hing, waarop drie flesschen geschilderd waren. Maar het bord zag er zoo verweerd uit, dat de teekening bijna niet te herkennen was, evenmin als het onderschrift: ‘De drie fleschjes’. Zoo heette de kroeg. Benito deed de deur open en trad de armelijke gelagkamer binnen. Achterin bevond zich een verveloos buffet van grot hout, waarop een metalen spoelbak en eenige omgekeerde glaasjes. Daarachter zat een dikke, opzichtige juffrouw te wachten op de bestellingen van de sjofele klanten, die aan waggelende tafeltjes op stoelen met houten zittingen gezeten waren. Allen waren het mannen met vieze, v e r l o o p e n g e z i c h t e n en zij

‘Juffrouw, logeert mijn Oom Albertini misschien hier?’

zagen er over het algemeen zeer ongunstig en afkeerwekkend uit. Met een snellen blik monsterde Benito de aanwezigen om te zien, of zijn Oom zich onder hen bevond, wat hij niet onmogelijk achtte, omdat hij geen cent op zak had, toen hij hem verliet, en sedert dat oogenblik wel niets verdiend zou hebben, daar hij geen plaatsen gepasseerd was, waar een of ander feest werd gevierd. Daarom juist had Benito zich het allereerst naar deze armelijke kroeg gewend, waar zijn Oom alleen logeerde, als hij bijna niets bezat.

Toen hij zijn Oom Albertini niet onder de aanwezigen opmerkte, liep hij door naar het buffet, naar de opzichtige vrouw, die daar als kasteleines den scepter zwaaide, en vroeg:

'Juffrouw, logeert mijn Oom Albertini misschien hier?'

'Hé Benito, ben jij daar? - Neen, hij logeert hier niet meer, hij is vanmorgen juist vertrokken. Ben je hem kwijt geraakt? Jullie waren toch altijd samen?'

'Ja, en ik zou hem graag spreken. Weet u ook met wien hij in gezelschap was?'

'Met een matroos, - en Jaap Horrelvoet was ook bij hem, je weet wel, die kerel met z'n klarinet. Ze waren met hun drieën. - Wou je hier logeeren? Er is nog wel een matras over boven. 't Kost maar twee kwartjes.'

'Neen juffrouw, ik ga mijn Oom zoeken. Dag juffrouw.'

'Dag Benito, - nou, je weet, waar je terecht kunt.'

Benito verliet de kroeg, waar hij met de kapitale som van honderd en veertig gulden in zijn rugzak den nacht niet graag zou willen doorbrengen. Hij kende het volkje, dat daar gewoonlijk logeerde, veel te goed, om er zich, zonder de bescherming van zijn Oom, onder te durven wagen. Zij konden aan zijn neus ook wel niet zien, dat hij zooveel geld bij zich droeg, maar zelfs om enkele stuivers waren zij tot heel leelijke dingen in staat.

Hij besloot zijn geluk in andere herbergen en kroegen te beproeven, en dwaalde den ganschen avond van de eene naar de andere, zonder het gewenschte succes echter. Overal was zijn Oom wel geweest, maar nergens was hij meer. Benito vroeg zich af, hoe hij aan het geld gekomen was, om al zijn verteringen te betalen, en hij kwam tot de slotsom, dat de matroos waarschijnlijk den royalen

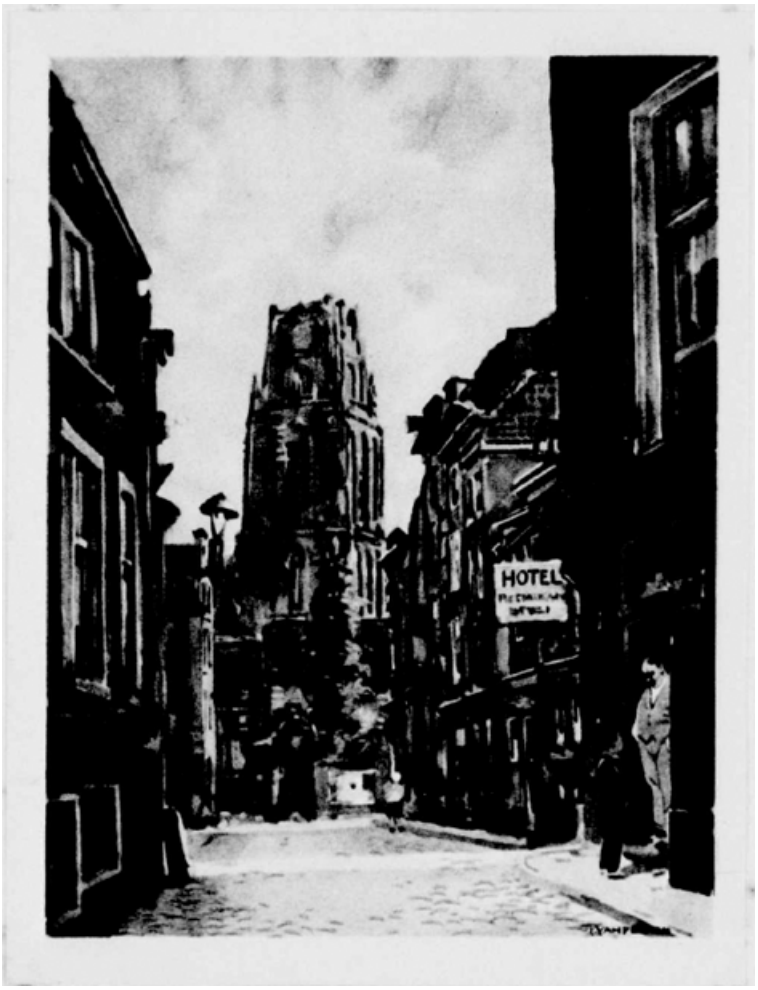

Hij monsterde den jongen nog eens van top tot teen

gastheer zou hebben gespeeld. Benito walgde dezen keer erger van al die kroegen, dan hij ooit had gedaan en hij durfde er niet toe te besluiten, in een ervan den nacht door te brengen, uit vrees, dat de een of andere gauwdief hem zijn schat ontstelen zou. Ja, zijn schat! Honderd en veertig gulden vertegenwoordigden voor hem een kapitaal van belang. Hij had nooit durven hopen, dat hij nog eenmaal in het bezit van zooveel geld zou geraken. Eindelijk, toen het reeds laat in den avond geworden was, en de lichten waren aangestoken, besloot hij naar het betere deel van de stad terug te keeren en daar in een fatsoenlijk hôtel te overnachten, geen hôtel van den eersten rang natuurlijk, en van den tweeden en derden ook niet, maar toch in een hôtel, dat hem al heel deftig toescheen. Toen hij daar om een kamer vroeg, keek de eigenaar hem onderzoekend aan, en vroeg:

‘Wie ben jij - en wat doe je hier in Rotterdam?’

‘Ik heet Benito, en ben muzikant,’ zei hij.

‘Hoe heet je nog meer?’

‘Benito Albertini.’

‘Zoo. Ben je Italiaan?’

‘Neen mijnheer, dat geloof ik niet. Mijn oom en ik zijn kermisreizigers. Ik hoop hem hier in Rotterdam te vinden.’

‘Zoo, - ja, - zoo!’ zei de kastelein peinzend. Hij monsterde den jongen nog eens van top tot teen, welk onderzoek hem nog al scheen te bevredigen, en hernam:

‘Heb je geld? Je moet hier vooruit betalen. Voor jou kost het één-vijftig.’

Benito haalde zijn port-monnaie te voorschijn, waarin hij wat klein geld gedaan had, en betaalde, wat hem gevraagd werd.

‘'t Is goed,’ zei de kastelein. ‘Ga maar meê naar boven. 't Is niet druk vanavond, dus kun-je een kamer alleen krijgen. - Kijk, hier, een mooie kamer en een heerlijk bed.’

‘Dank u,’ zei Benito, en hij deed de deur na het vertrek van den kastelein op het nachtslot. Hij lachte. In zoo'n fijn kamertje en op zoo'n lekkere matras en onder zulk helder linnengoed had hij nog nooit geslapen. Hij kleedde zich vlug uit, wat niet veel tijd vorderde, en lag weldra te bed. Ha, dat was heerlijk. Het wipte op en neer,

Voor 't eerst van leven maakte hij gebruik van een waschtafel

als hij zich bewoog. Dat was een heel verschil met de harde planken, waarop hij menigmaal den nacht had doorgebracht, en ook nog veel lekkerder dan het hooi, waarop hij zoo dikwijls de moede ledematen had uitgestrekt.

Weldra sliep hij in en hij werd den heelen nacht niet wakker. 't Was al over achten, eer hij eindelijk ontwaakte. Voor 't eerst van zijn leven maakte hij gebruik van een waschtafel, al was het dan ook maar een heel kleine en van de eenvoudigste soort, en na zich aangekleed en den rugzak omgedaan te hebben, begaf hij zich naar beneden, waar de kastelein hem een paar stevige boterhammen met kaas voorzette en hem een grooten kop thee inschonk. Dat ontbijt bleek nog onder den billijken prijs van één-vijftig begrepen te zijn.

In de beste stemming stond hij op om te vertrekken.

‘Mijnheer,’ vroeg hij, ‘als ik vandaag mijn Oom niet mocht ontmoeten, zou ik hier dan weer kunnen logeeren, 't liefst in dat zelfde kamertje?’

‘Als het kan zal ik het voor je openhouden,’ was het antwoord.

‘'t Zal wel gaan, denk ik, want al mijn kamers zijn tegelijk bijna nooit bezet.’

‘Goed,’ zei Benito. ‘Goeden morgen, mijnheer.’

‘Morgen!’

Den geheelen dag dwaalde Benito weer door de groote stad met zijn druk verkeer, en nogmaals bezocht hij de vuile kroegen, waar hij zoo menigmaal met zijn Oom geweest was, maar tot zijn diepe leedwezen trof hij hem nergens aan en al zijn vragen bracht hem

niets verder. Meer en meer kwam hij tot de overtuiging, dat zijn Oom woord gehouden en de stad verlaten had. Toen hij alle hem bekende herbergjes afgeloopen had, begaf hij zich naar de mooie winkelstraten in de hoop, dat hij hem daar misschien wel onverwachts tegen het lijf zou loopen, maar ook die hoop werd de bodem ingeslagen. Moedeloos keerde hij 's avonds laat weer naar het hôtelletje terug, waar hij den vorigen nacht had doorgebracht. Hetzelfde kamertje was weer voor hem beschikbaar en hij sliep er weer heerlijk.

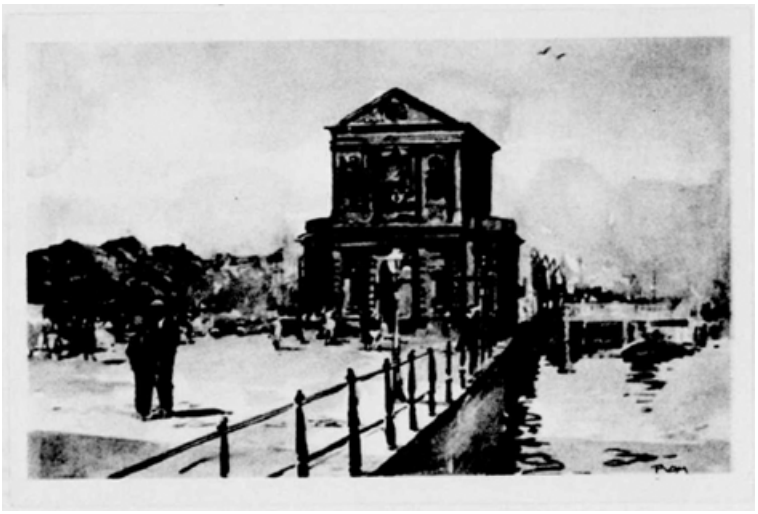

.... tot hij tegen twaalven plotselling van aangezicht tot aangezicht stond tegenover Jaap Horrelvoet, die een klarinet onder zijn arm droeg

Den volgenden morgen begon hij zijn kruistocht door de stad opnieuw, tot hij tegen twaalven plotseling van aangezicht tot aangezicht stond tegenover Jaap Horrelvoet, die een klarinet onder zijn arm droeg. De man had blijkbaar te veel gedronken, want hij zag er onnoozel uit en zijn schreden waren onzeker, maar ondanks

Rondziende zag hij hen zitten in den tuin van een klein café

dat verheugde Benito zich buitengewoon over deze onverwachte ontmoeting.

‘Hé Jaap, wat ben ik blij, dat ik jou ontmoet!’ riep hij hem toe.

De man keek hem met zijn waterige oogen onnoozel aan en herkende hem blijkbaar niet.

‘Wie ben jij?’ vroeg hij met een dikke tong.

‘Kom, ik ben immers Benito, de neef van Oom Albertini.’ ‘Ja ja Albertini, - mijn vriend, - mijn beste vriend.’

‘Ik zoek hem overal, Jaap, en kan hem niet vinden. Weet jij niet, waar hij is?’

‘Hahaha,’ lachte de man, ‘of ik het weet! Zoek maar niet langer, Benito, want je vindt hem toch niet. Hij wou weg, - ver weg, - heel ver, - en weet je, waar hij nou is, hahaha!’

‘Waar dan, Jaap, - waar?’ vroeg Benito brandend nieuwsgierig. ‘Hahaha, ver weg, Benito, - hij is naar Amerika vertrokken, als tremmer op een groot stoomschip, - gisterenmorgen hebben we hem samen weggebracht naar het schip, Gerrit en ik samen...’ ‘Gerrit, wie is dat?’ vroeg Benito, die doodsbleek geworden was. ‘Gerrit, - wel, dat is Gerrit, matroos van zijn geloof, hahaha. Die is ook al weer weg, - de groote zee op. Nou, zij liever dan ik, hahaha, ik blijf liever hier, - ik moet de zee niet, ik houd niet van water, hahaha!’

Benito liep verder. Hij was door hetgeen Jaap hem gezegd had, diep geschokt. Dus Oom Albertini had dan toch woord gehouden en zich voor goed uit zijn leven teruggetrokken, om hem door zijn verderfelijk voorbeeld niet in het ongeluk te storten.

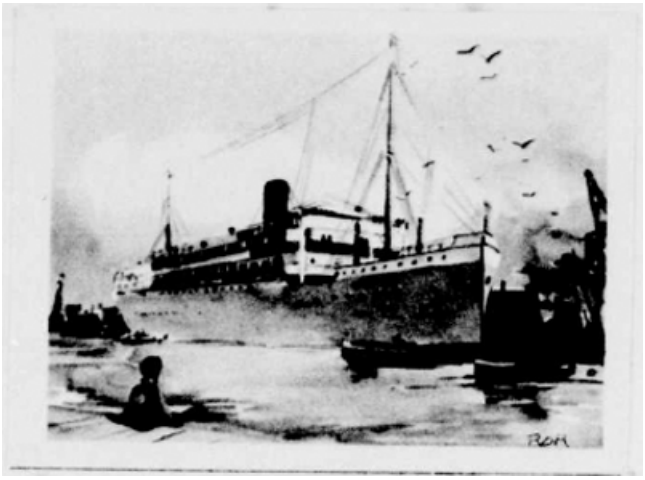

Dat is een schip van den Rotterdamschen Lloyd

‘Beste, brave Oom,’ mompelde hij, met tranen in zijn oogen. ‘Wat moet je mij hebben lief gehad. Nooit, nooit zal ik je vergeten.’

Doelloos dwaalde hij verder, zonder zelf te weten, waarheen hij ging. En hij peinsde er over, wat hem nu verder te doen stond. Opeens hoorde hij zijn naam roepen.

‘Benito! - Italianio!’

Er kwam een lachje om zijn lippen.

‘De padvinders!’ mompelde hij blij, want hij vond het prettig hen weer te ontmoeten.

Rondziende zag hij hen zitten in den tuin van een café, ieder met een glas limonade voor zich.

‘Kom hier, Italianio!’ riep Snap hem toe.

En hij kwam graag en zette zich op een stoel aan hun tafeltje neer en bestelde ook een glas limonade. Waarom zou hij zich die weelde niet veroorloven? Hij had immers geld genoeg in zijn zak? ‘Heb je je Oom nog niet gevonden?’ vroeg Snip. ‘Zeker niet, want dan liep je hier niet in je eentje.’

‘Neen,’ zei Benito, ‘en ik zal hem niet vinden ook, want hij is als tremmer op een groot schip naar Amerika vertrokken, - gistermorgen, of eergisteren, dat weet ik niet precies. En ik liep er juist over te denken, wat ik nu verder in de wereld moet beginnen, toen ik jullie hoorde roepen.’

‘Wel, je wilt immers 't liefst vreemde landen en volken zien?’ zei Snip lachend. ‘Verberg je dan op een van de schepen, die hier in de haven liggen, en maak de reis meê als verstekeling. Dat kost je geen cent.’

‘Dat is waar, maar als ze je snappen, draai je de gevangenis in,’ zei Benito. ‘Ik zou anders graag genoeg willen.’

‘Wil je de schepen zien, Italianio?’ vroeg Snap, die zijn map met foto's weer voor den dag had gehaald en er een uitnam. ‘Kijk, hier heb je ze. Zoek maar uit, met welke schuit je liefst de reis maakt.’

‘Tjonge tjonge, wat een kolossale schepen!’ riep Benito vol bewondering uit.

‘Ja, wat een zeekasteelen, hè? Ruimte genoeg op één zoo'n schip voor alle bewoners van een kleine stad tegelijk. Dat is een schip van den Rotterdamschen Lloyd. En kijk eens, wat een mooie kiek van de Maas met al die stoombooten en aken en tjalken en motorbooten. Wat een verkeer, hè? En zijn de kieken niet prachtig uitgevallen? - Kijk, hier heb ik verschillende opnamen van den jachtstoet. Mooi, hè?’

‘Ja, ze zijn mooi, - tjonge, wat zijn die schitterend mooi!’

‘Hier heb ik er een met de groote spoorbrug,’ zei Snip, die zijn voorraad ook voor den dag had gehaald en ze met trots voor Benito op de tafel uitspreidde.

‘Pas op, zeg, laat er geen limonadevlekken op komen,’ zei Benito. ‘Dat zou zonde en jammer wezen. Ja, prachtig zijn ze. Wat een reusachtige brug, hè, met die kolossale bogen.’

“Hier heb ik er een met de groote spoorbrug”

‘Ja, en hier heb je de andere brug, die voor het gewone verkeer.’ ‘Wat is de Maas hier breed. Ik ga er morgen eens langs wandelen.’

‘En je verstoppen op een van de stoombooten, Italianio?’

‘Wie weet,’ zei Benito schouderophalend. ‘Ik heb nog geen vast plan. Is dat het standbeeld van Erasmus?’

‘Ja. En hier is een kiek van het nieuwe Stadhuis en ook een van het Postkantoor. Je ziet, wij hebben niet stil gezeten, zoolang we hier in Rotterdam zijn. Zeg, is dat grachtje niet mooi? 't Heet, geloof ik, de Steiger. En dit is het zoogenaamde Witte Huis, dat uitsluitend als kantoorgebouw dienst doet. We zijn daar boven op het dak geweest. 't Kostte maar een kwartje per persoon, maar 't panorama van Rotterdam, dat we toen te zien kregen, was zeker het dubbele wel waard, zoo mooi was het. Ohé, we hebben nog veel meer kieken genomen, prachtige gezichten op de Maas, kijk maar, en ook een hoogen molen, midden tusschen de huizen, precies of hij verdwaald is. Kijk daar heb je'm.’

‘Ja, grappig, zooals hij daar staat. Ik heb hem zelf ook gezien. Blijven jullie nog lang in Rotterdam?’

En hier is een kiek van het nieuwe stadhuis

Is dat het standbeeld van Erasmus?

‘Neen, morgen gaan we verder. - En jij?’

‘Och, ik heb geen vast doel. Misschien ik ook wel, - of vandaag nog. Ik weet het nog niet.’

De jongens betaalden en liepen met hun drieën op, maar bij een dwarsstraat gekomen, nam Benito afscheid van de twee padvinders. Hij was plotseling besloten een bezoek aan de rivier te brengen en daar eens goed uit zijn oogen te kijken. ‘Is het ver naar de Boompjes?’ vroeg hij aan een postbode, dien hij ontmoette. Hij wist wel, dat ongeveer daar de zeeschepen te vinden waren.

‘O ja, heel ver, veel te ver om te loopen. 'k Zou maar een trammetje pakken, dan ben je er voor een dubbeltje. Daar komt er juist een aan.’

Benito volgde dien raad en kwam zoo op een gemakkelijke wijze, waar hij wezen wilde. Ha, daar zag hij de machtige rivier, met haar indrukwekkende bruggen en overweldigend druk verkeer, en daar lagen de trotsche zeeschepen, waarvan er sommige gelost, andere geladen werden.

Plotseling bleek hij erg nieuwsgierig geworden te zijn, want hij vroeg van alles en nog wat aan iedereen, die het maar hooren wilde. En er waren baliekluivers genoeg, die naar hem luisteren wilden en met genoegen zijn vragen beantwoordden. Zoo kwam hij al spoedig te weten, welke schepen er nog maar kort geleden binnen gekomen waren en welke al weer spoedig zouden vertrekken, en eindelijk wist hij precies, wat hij wilde weten, namelijk dat het prachtige stoomschip daar in zijn onmiddellijke nabijheid den volgenden morgen vroeg de ankers zou lichten, om koers te zetten naar Nederlandsch Indië.

En dit is het.... Witte Huis

Zeg, is dat grachtje niet mooi? 't Heet.... de Steiger

‘Nu of nooit,’ dacht hij, en met groote schreden keerde hij naar de stad terug. Maar 's avonds verscheen hij weer in dezelfde omgeving, met een klein open kistje, waarin eenig gereedschap, zooals hamer, nijptang, een rol ijzerdraad en nog andere kleinigheden, onder den arm, en een paar smalle reepen plaatijzer over den schouder. De grootste moeilijkheid zou thans voor hem zijn toegang tot het schip te verkrijgen. Brutaal liep hij de deur door, welke toegang gaf tot het terrein, dat aan de reederij behoorde en waarop zich de groote loodsen bevonden, die gebruikt werden voor het opslaan van de geloste of te laden goederen. Vele werklieden waren daar nog druk in de weer. Met flinke passen en met een gezicht, of hij zich daar volkomen thuis voelde, liep hij door tot hij den steiger bereikte, waar het mooie, groote schip aan vastgemeerd lag. Niemand nam eenige notitie van hem. Hij had er dan ook voor gezorgd, dat hij zich in zijn uiterlijk niet van een gewonen arbeider onderscheidde, door zijn alpina-mutsje in zijn rugzak op te bergen en een gewone, oude pet op te zetten. Tot zijn blijdschap merkte hij op, dat er overal met koortsachtigen ijver gewerkt werd, zooals altijd het geval is, wanneer zoo'n groot schip het oogenblik van vertrek nadert. Groote pakkisten werden aan boord geheschen, de lieren draaiden, de takels knarsten, en iedereen liep op een drafje. Niemand had tijd om op hem te letten.

Onopgemerkt passeerde hij een kantoorgebouw en kwam hij aan de scheepstrap. Zonder aarzelen liep hij die op en hij kwam op het dek. Ook daar heerschte groote drukte. Snel keek hij rond.

Waarheen zou hij zich begeven? Waar zou hij de meeste kans hebben, om zich te verbergen. Tot zijn groote vreugde nam ook hier niemand eenige bijzondere notitie van hem. Voorwaarts, - hij mocht niet stilstaan, - niet weifelen. Hij zag een trap en liep die op. Zoo kwam hij op het tweede dek. Daar was het al veel minder druk. Verder ging hij en ontdekte op eenigen afstand weer een trap.

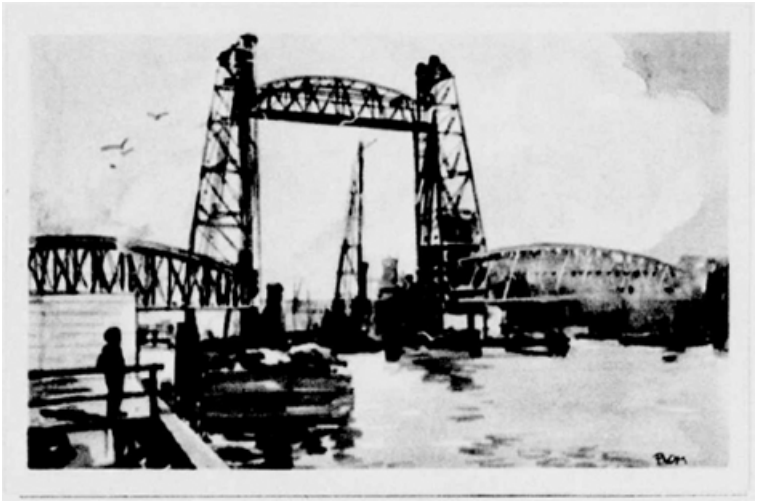

.... daar zag hij de.... indrukwekkende bruggen

Plotseling werd hij aangesproken door een van de matrozen.

‘Waar moet je wezen?’ vroeg deze.

‘Daar,’ zei Benito, naar de trap wijzende.

Weg was de matroos alweer. Ook hij scheen het druk te hebben, en Benito klom vlug naar boven en kwam op het sloependek. Daar zag hij de sloepen in de davits hangen en opeens was zijn besluit genomen. Haastig keek hij rond of iemand hem kon zien. Neen, op dat oogenblik bevond hij zich daar geheel alleen. Behendig klom hij in

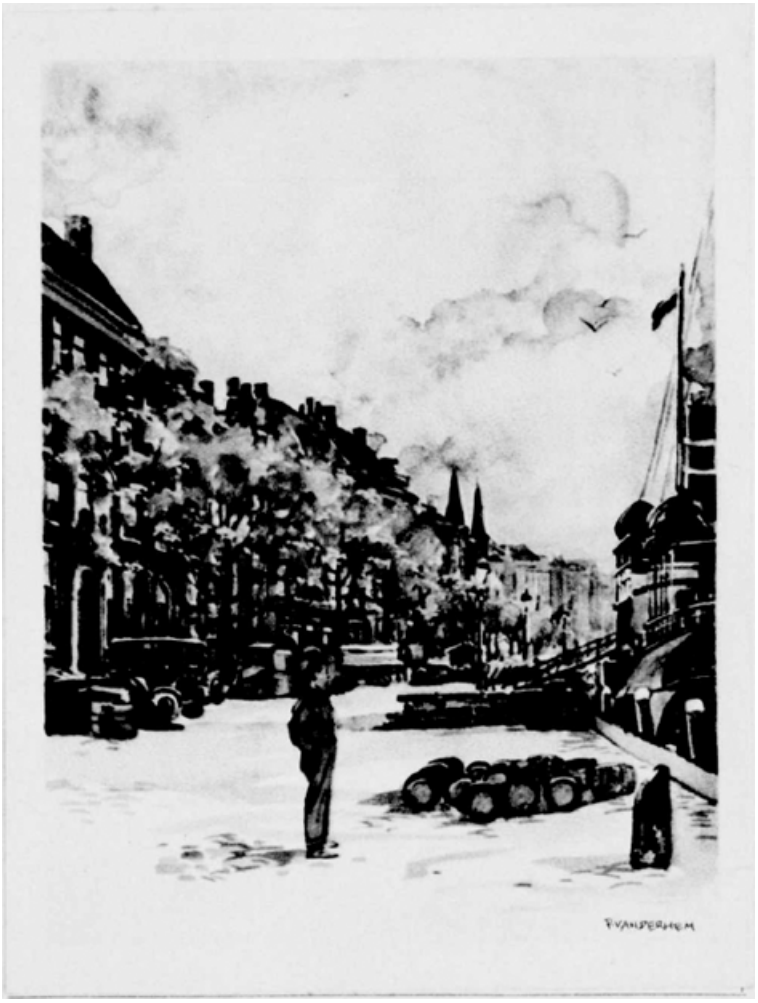

‘.... de Boompjes?’.... Mij wist wel dat ongeveer daar de zeeschepen te vinden waren

.... de machtige rivier, met haar.... overweldigend druk verkeer

.... daar lagen de trotsche zeeschepen, waarvan er sommige gelost, andere geladen werden

een van de sloepen, schoof zijn kist onder een van de banken, evenals de stukken plaatijzer, en legde zich op den bodem. Ha, dat was gelukt. Daar zou wel niemand meer komen kijken en had hij alle kans onopgemerkt te blijven. Hij lachte.

't Werd later en later, en eindelijk was het geheel donker geworden. De sterren flikkerden aan den hemel en Benito lag er naar te kijken. Het was hem onmogelijk, den slaap te vatten.

's Morgens om negen uur mochten de passagiers aan boord komen en om elf uur zou de ‘Orion’, zoo heette het schip, de ankers lichten. 't Was al ver over middernacht, eer Benito in een lichte sluimering viel en telkens werd hij weer met een schok

wakker. Hij werd koud, want de nacht op de rivier was koel en hij was maar dun gekleed en hij had niets, om zich toe te dekken.

Eindelijk werd het lichter, en al vroeg hoorde hij de lieren weer draaien en de kettingen rinkelen. Weer werd er dus druk gewerkt.

De laatste vrachten werden geladen. Eindelijk was het negen uur. 't Werd druk op het schip. Honderden bij honderden passagiers kwamen aan boord met koffers en allerlei andere bagage en zochten hun hutten op, om zich daar te installeeren.

Ook de kapitein verscheen. Dadelijk begaf hij zich naar de brug om te zien of zijn officieren zich reeds op hun post bevonden, wat het geval was, en toen begaf hij zich naar de machinekamer, om daar alles te inspecteeren. Het was zijn vaste gewoonte, zich vooraf te overtuigen, dat er niets vergeten was en al zijn bevelen waren uitgevoerd. Kapitein Ruwan was een ernstig en plichtsgetrouw man, die gewoon was, niets aan het toeval over te laten. Eindelijk kwam hij ook op het sloependek, en inspecteerde daar elke sloep in het bijzonder. Wie beschrijft zijn verbazing, toen hij op den bodem van sloep no. 7 een jongen vond liggen, die hem met zijn groote oogen angstig aanstaarde.

.... klom hij in een van de sloepen

Wie beschrijft zijn verbazing, toen hij op den bodem van sloep no. 7 een jongen vond liggen, die hem met groote oogen angstig aanstaarde

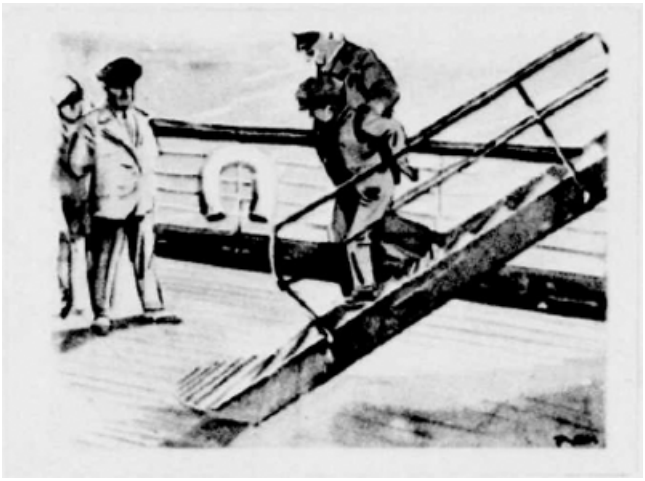

.... voerde de booze kapitein den armen Benito naar beneden

‘Haha, wien hebben wij daar?’ riep hij uit. ‘Kom jij eens voor den dag, kereltje!’ Benito richtte zich haastig op en klom uit de boot, waar de kapitein hem dadelijk b i j z i j n schouder greep en hem krachtig door m e k a a r schudde.

‘Wel jou r a k k e r, wou jij soms voor verstekelingetje spelen? Zeg, s p r e e k, wou jij hier voor verstekelingetje spelen? Spreek op, zeg ik je, of ik gooi je over boord!’

De kapitein zag er verschrikkelijk boos uit, zóó boos, dat de aderen op zijn voorhoofd zwollen. En hij schudde Benito ruw heen en weer. ‘Spreek, jongen!’

‘Ja mijnheer, ik wou zoo graag op zee.’

‘Wou zoo graag op zee,’ bauwde de kapitein hem na, - ‘ìn zee, hè, ìn zee bedoel je zeker. Vooruit, kwajongen, marsch. Als ik naar mijn hart te werk ging, gooide ik je ìn zee, versta je!’

Zonder zijn schouder los te laten, voerde de booze kapitein den armen Benito naar beneden en bracht hem tusschen de verbaasde passagiers door naar de loopplank.

‘Een verstekeling,’ werd er gemompeld, ‘zeker een verstekeling! - Zoo'n brutale rakker!’

‘Ja,’ riep de vertoornde kapitein, ‘een verstekeling, maar ik zal hem wel krijgen. - Heidaar, Kees,’ vervolgde hij tot een matroos, die zich op eenigen afstand bevond, ‘ga naar het kantoor, en zeg, dat ze om de politie telefoneeren. Ik zal dien kwajongen z'n kunsten wel afleeren. Achter de tralies zal ik hem laten zetten. Vlug wat, Kees, we kunnen onzen tijd niet verknoeien!’

‘B e n j i j d a t, B e n i t o ?’ vroeg de heer vriendelijk

Kees wilde juist de trap afgaan, toen een deftig heer het dek op kwam. Deze hoorde het bevel, en vroeg:

‘Wat is er aan de hand, kapitein?’

En hij keek den jongen, die nog altijd stevig bij den schouder werd vastgehouden en doodsbleek zag, eerst met belangstelling en eindelijk met groote verwondering aan.

‘Ha, mijnheer Foestingh, is u daar? U komt juist bijtijds. Ik heb hier een kleinen verstekeling, - hij lag in een van de sloepen en meende de reis gratis mee te maken. Maar die grap zal hem slecht bekomen. Ik zal hem achter slot en grendel laten zetten.’

De heer kwam nog een schrede nader en boog zich naar Benito over, en deze herkende hem dadelijk. 't Was de heer, wien hij op den jachtrit het leven had gered en die hem een bankbiljet van honderd gulden geschonken had.

Smeekend keek hij hem met zijn mooie, groote oogen aan.

‘O mijnheer,’ zei hij zacht, ‘help mij astublieft, dat ik niet naar de gevangenis word gebracht...’

‘Ben jij dat, Benito?’ vroeg de heer vriendelijk. ‘Geef me een hand, jongen. Ik beloof je, dat je niet in de gevangenis komt. Laat hem maar los, kapitein. - Wou jij zoo graag de reis meêmaken, Benito?’

‘Ja mijnheer.’

‘Heb je geen ouders?’

‘Neen, mijnheer, ik ben maar een zwerver. Ik heb geen ouders, geen familie, geen onderdak, ik zwerf maar van de eene plaats naar de andere.’

De heer stond even in gepeins verzonken. Toen zei hij:

‘Kapitein wil u mij een genoegen doen? Laat dan de politie waar zij is en telefoneer een kledingmagazijn op om den jongen vliegensvlug behoorlijk in een pak te steken. Hij gaat mede naar Indië en ik neem hem in mijn persoonlijken dienst.’

Benito greep den heer bij zijn beide handen en kon geen woorden vinden om hem zijn dank te betuigen.

Benito was op weg naar het schoone Insulinde!

‘'t Is goed, Benito,’ zei de heer. ‘Je zult voortaan in mij een vriend en beschermer vinden, dat beloof ik je. Dat ben ik je verschuldigd, mijn jongen.’

En de kapitein, wiens boosheid thans weer geheel geweken was, voegde er aan toe:

‘Wat een geluk voor je, jongen, dat deze heer een van de hooge Commissarissen is van onze reederij, want anders zat je nu al haast achter de tralies. Voortaan geen malle grappen meer, hoor, of ik laat

je driemaal kielhalen, jou rakker, - driemaal kielhalen, hahaha!'

Om elf uur werden de ankers gelicht, en weerklonken er drie oorverdoovende gillen uit de stoomfluit.

Toen kwam het schip langzaam in beweging.

Benito was op weg naar het schoone Insulinde!